

LO

PEDRÍS

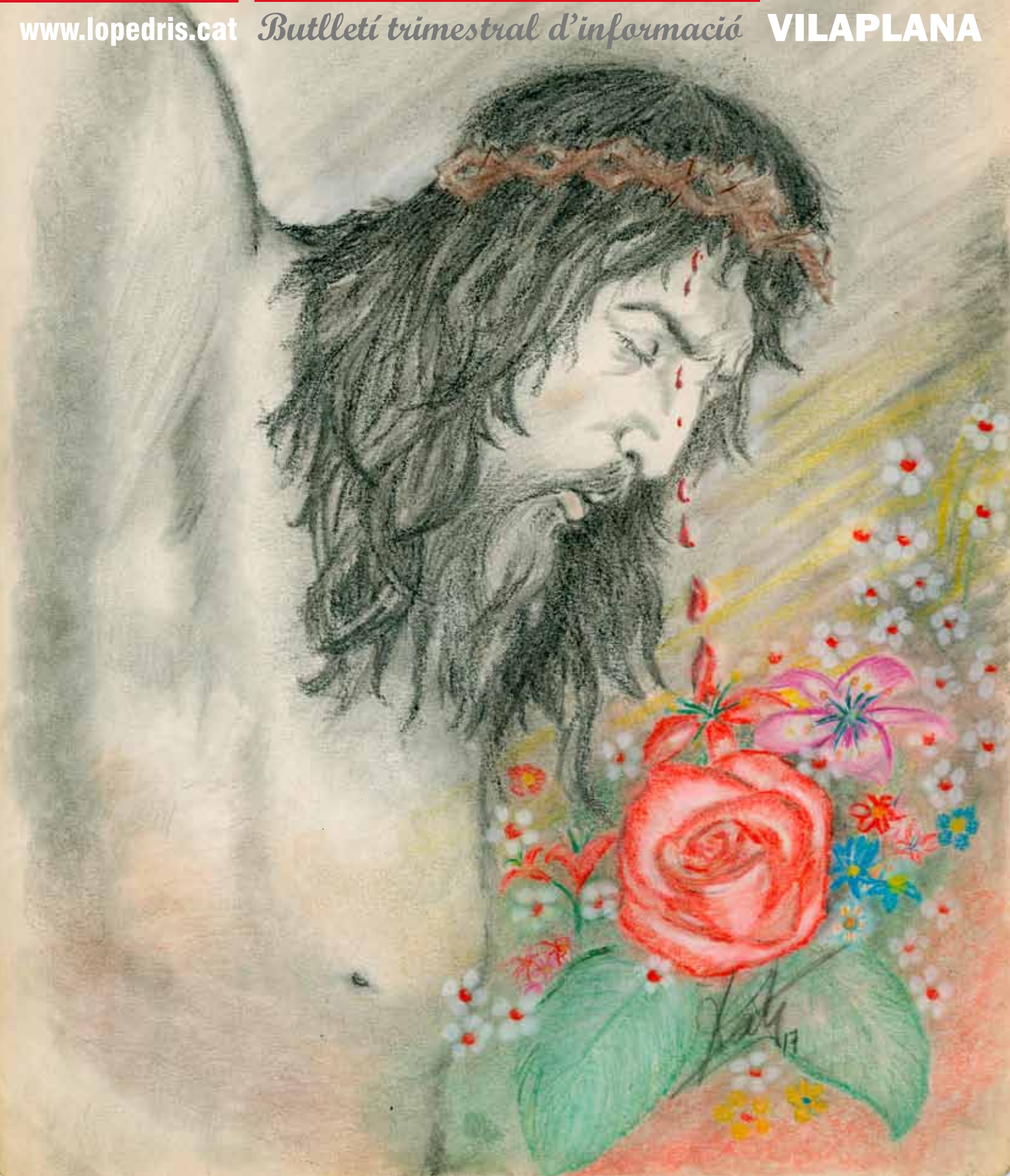
67

abril 2017

www.lopedris.cat

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA



Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Montse Cabré Josep de Las Heras
Montse Ferré Josep M. Garcia
Josep Huguet Hilari Juanpere
Jordi Mariné Josep Mestre
Teresa Serra Mei Salvat
Dolors Sentís Roser Queralt

Correcció

Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Prensa on-line

Raquel Virgili
Laura Aragonés

Col·laboradors

Anna Àvila
Maria Mestre
Núria Ferré
Carme Abelló
Maria Bigorra
Paquita Tost

Portada

Katy Martínez Fernández



www.lopedris.cat

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annex amb la revista aquest número:

*

LÀMINA NÚM 50 - Carretera de la Mussara



La redacció

Una de les millors notícies que pot tenir un poble és que s'ompli de mica en mica de persones que volen formar part d'una dinàmica diferent a la de les ciutats.

Persones i famílies que van obrint cases tancades i que, amb les seves criatures, van assegurant una continuïtat a l'escola, al comerç i al mateix poble.

Si els nous veïns i els més antics ens anem coneixent, compartint inquietuds i ajudant-nos, serem capaços de tenir un poble regenerat i ple de futur.

Per altra banda, els pobles petits també tenen una població d'edat avançada que veu com el dia a dia es fa feixuc i llarg.

Hauríem de ser capaços de poder endegar un centre per poder atendre'ls i que poguessin compartir els seus records. No deixar que es quedin sols, dins de casa seva, sense poder transmetre les històries, pensaments o idees que poden ajudar al poble i a la seva gent.

Aquí queda aquesta proposta.



Sumari

Editorial	2
Entrevista a Francesc Cerro-Ferran	3-6
Rutes per caminar El Montalt	7
Opinió El paradís perdut a Cal Manco	8
Exposició fotogràfica " Vilaplana, secrets del cor "	9
Les nostres fonts La Font del Roure	10
De cinema Donant la nota	11
Literatura Assegut a lo pedrís de la Mussara...	12 - 13
Literatura Petits fours	14 - 15
Entitats Associació Amics de les Muntanyes de Prades	16
LO PEDRÍS pel món	17
Activitats: Joves	18
Activitats: Carnaval	19
Activitats: Escola	20
Història Barcelona, moments polèmics	21
Literatura conte L'aranya trencada	22 - 23
Salut natural Una ment negativa mai podrà donar-te una vida positiva	24 - 25
Medicina esportiva Exercici físic i tensió arterial	26
Arquitectura Estalvi d'energina = Estalvi de diners	27
Activitats	28
Ajuntament	29
LA FRESCA	30 - 32
Escola	33
Literatura Espàrrecs	38
Passatemps	39

Entrevista a

FRANCESC CERRO-FERRAN**UN HOME DE TEATRE**

■ Antònia Farré, Josep M. García i Jaume Salvat

Conversar amb Francesc Cerro-Ferran és fàcil, però no és gens senzill practicar les regles de cessió, manteniment i petició de torn. No pas perquè aquest home de teatre imposi la seva paraula, sinó perquè l'auditori que l'escoltem bandegem la conversa per donar pas a un monòleg amè, rigorós i apassionat per part del Francesc. Així flueix una agradable vetllada amb aquest director i dramaturg de les nostres comarques, que quan parla de teatre traspasa l'entusiasme i l'encomana. Com una dansa, les mans acompanyen les seves paraules i les matisen. En suspensió, les atura, s'atura i et mira en silenci. És vehement en les seves afirmacions i somriu quan es referma en algun aspecte de la dramaturgia.

El Francesc va néixer l'any 1973, a Reus, i és llicenciat en direcció escènica i dramaturgia.

Com t'hem de presentar a la revista?

Com un home feliç. (S'atura i reconsidera la seva afirmació). Sóc un peó, un treballador de la cultura, del teatre. Un amic de les arts, un amant de la música...

Amb què et guanyes la vida, Francesc?

Escrivint, traduint, dirigint teatre. També he impartit diversos cursos i tallers com a professor en Interpretació de text, direcció i dramaturgia i guió a la COT de Tarragona i a la FURV.

La dramaturgia és el teu pa de cada dia, i sabem que has escrit un bon nombre d'obres de teatre, fins i tot musicals. Com ho fas per escriure teatre?

Com que tinc un pensament musical, per escriure utilitzo un metrònom i escullo el tempo segons el tipus de text que he de realitzar. Cada personatge té un tempo, un ritme, uns són més rítmics, altres més repercutits. Concebo la peça teatral com una simfonia, amb els instruments de vent, de corda, metall, percussió, tots conflueixen entre ells. La lectura final del text és una festa musical.

Com vas arribar al teatre?

Quan jo tenia 3 anys, el meu tiet Josep M. Vernis, director del Centre catòlic, l'actual Bravium, em prenia a mirar teatre. Ho he mamat de petit. Veia herois



i déus en la gent que feia teatre amateur. Pujaven a escena amb la copa i la senyorita i treien el text impertèrrits. Gent normal i corrent, que els veia com a superherois, perquè eren capaços, sense capa ni antifàs, de fer en condicions normals una cosa extraordinària.

Vaig créixer en un món adult entre converses sobre política, teatre..., per la qual cosa vaig desenvolupar un pensament més crític abans d'hora. Recordo que amb 9 anys ja sabia qui era Harold Pinter, a través de Qui a casa torna, una versió

traduïda pel Quim Mallafrè que Salvador Forès va proposar per representar.

De tant que m'agradava el teatre, fins i tot em feien recança les vacances d'estiu perquè el teatre restava tancat!

No vas dubtar gens que aquest seria el teu camí?

Vaig deixar tot el que feia per treballar-hi. Sempre m'havia volgut dedicar a la direcció i dramaturgia, però per altres circumstàncies, primer vaig estudiar Dret. Més tard, em vaig assabentar que hi havia una llicenciatura, per la qual cosa vaig decidir de presentar-me a les proves de l'Institut del Teatre per fer direcció. Em van seleccionar per ocupar una de les 9 places de l'especialitat de dramaturgia i direcció, entre els 800 aspirants que ens hi presentàvem. Per a mi allò ja era un somni!

En aquesta època, treballava de director comercial de publicitat al matí i a la tarda anava cap a l'Institut, només esperava acabar per anar a Barcelona. Arribava a casa a quarts de 12 i m'estava 2 o 3 hores, escrivint i somrient! Els professors m'ho reconeixien; sovint em deien "véns de Reus, has treballat tot el matí, quan arribis a casa hauràs de posar-te a escriure i fas cara de bleada solellada!" És que era feliç!

Vaig gaudir del mestratge de professors com Lluís Solà- poeta, dramaturg i literat, Jordi Coca- escriptor i dramaturg... Grans veus del món de les lletres d'aquest país que em van encomanar el plaer de l'escriptura! Recordo que hi havia classes amb el Lluís Solà, el Lluís Solà!, que érem ell i jo sols.

Comences a dirigir només acabar l'Institut del Teatre? Quina va ser la teva trajectòria?

Vaig ser dels pocs alumnes que fent segon a l'Institut va tenir la sort d'estrenar com a director i dramaturg en un teatre professional de Barcelona.

A tercer, vaig entrar d'ajudant de direcció al teatre Nacional de Catalunya, i a quart el professor Marius Hernández (actualment a La Riera) em va animar a escriure. Així va sorgir Vida d'un artis-

ta (2003). Van fer-hi d'actors el mateix Màrius i Víctor Àlvaro, que la van voler interpretar sense cobrar res. Era la primera obra que escrivia i va sortir bé! Em va servir de tesina de final de carrera. Durant dos anys tot el que vaig escriure es va representar a l'Obrador de la sala Beckett. També vaig tenir l'oportunitat de fer una estada amb els Joglars, amb Albert Boadella de mestre, un puntal en la meua formació.

L'Albert Boadella... No sé si suma o resta...

Jo sempre el reconeixeré com un gran mestre. Aquest senyor, artísticament parlant, continua sent a dia d'avui mestre de mestres. El que amb ell vaig aprendre en una hora, de vegades no s'aprèn ni en quatre anys amb cursos. Boadella et donava les eines, les claus, et transmetia coneixement i passió a la vegada, i quan s'ajunten, surten guspires. Em vaig sentir molt afortunat de formar-me amb els Joglars. Vaig poder interactuar amb persones com en Ramon Fontserè! Feia 4 o 5 anys que l'havia vist fent Columbi lapsus i també La increïble història del Dr. Floit i Mr. Pla al Fortuny... Jo el veia allí a dalt, tenir-lo al costat en l'essència pura... era el summum.

Tal com deies tot suma, i fins i tot multiplica!

Hem de separar el pensament artístic del pensament polític. El pensament personal és secundari si m'interessa el que algú em pot ensenyar. La cultura és una concatenació de coneixements que es van perpetuant en el temps, ell em passa una informació que jo necessito i jo la traspasaré. Aquí rau la generositat en el teatre, no serveix de res guardar-se una cosa perquè en visqui només jo. No va així!

En aquest pas d'aficionat a professional, hi té a veure l'atzar o és un pas natural... picant pedra?

No, la sort se la fa un mateix. És molt fàcil dir "oh, és que he tingut mala sort...". Com ho vaig fer? Treballant,



llegint molt, no només obres de teatre, també entrevistes a directors com Lluís Pasqual, Peter Brook, José Luís Gómez, Fernando Fernán Gómez, Josep M. Flotats, escoltant els grans professionals... Veient molt de teatre, assistint a assajos, fent d'ajudant de molt bons directors! I sí, finalment, vaig tenir la sort que dues persones importants en el món del teatre es fixessin en mi, una d'elles Ricard Salvat, una de les grans veus del teatre a nivell internacional. En aquell moment ell havia acabat de fer Ronda de mort a Sinera al teatre Lliure, estava a dalt de tot!

I el teu vessant d'actor, l'abandones?

Més aviat sóc un actor de pensament i director d'obra. Vaig fer d'actor a diferents capítols de Nissaga de poder.

Però el gust per la lectura em va anar despertant un cuquet en relació als textos. A poc a poc, em vaig adonar que no volia ser actor, tot i que formar-me com a tal m'ha permès fer d'interpret d'allò que escric, m'ha facilitat la comunicació amb l'actor i dirigeixo posant-me al seu lloc.

Acabes els estudis a l'Institut del Teatre i ja treballes com a director...

Jo era l'ajudant de direcció del Xavier Berraondo en una companyia que es deia Escènika. En Xavier era el director de Nissaga de Poder, i jo ja feia tres anys que dirigia diversos projectes. Amb un col·lectiu jove d'actors, entre els 18 i 20 anys amb una força increïble, vam estrenar al Bravium In Dividus, una peça de 30' de teatre gestual; en vam arribar a fer unes vuitanta funcions. El ressò de l'obra va arribar al Lluís Homar -que en aquell moment era el director del Teatre Lliure-, i es va interessar per la nostra obra! A poc a poc vaig anar abandonant el teatre gestual per passar al teatre de text.

Se't considera un expert en Shakespeare, de fet has participat en el cicle de conferències i recitals que va organitzar l'Institut d'Estudis Medievals (UAB) a la Biblioteca de Catalunya juntament amb l'exposició de fons bibliogràfics, amb motiu dels 400 anys de la mort de Shakespeare. Va ser en aquest moment que vas incorporar Shakespeare a la teua vida?

He de dir que en aquella època, quan tenia 25 anys, el considerava un avorriment i ara no concebo el teatre sense Shakespeare. Totes les peces teatrals rellevants d'avui en dia tenen reminiscències de Shakespeare, dels grans del teatre com Marlowe, Corneille, Racine, Molière... No es pot escriure si no es tenen referents!

Com va ser que vas començar el Mussart?

Em va venir a buscar el Xavier Mariné, exregidor de Cultura de l'Ajuntament de Vilaplana i un dels participants a l'obra el Martiri de Sant Sebastià que vam fer a Vilaplana. La intenció era donar un gir professional al que en el seu dia va iniciar la Isabel Olesti. He de dir que la proposta em va fer molta il·lusió perquè a la Mussarra hi anava amb la secció d'Astronomia del Centre de Lectura des de l'any 1994-95.

saf[}rëig

Botiga de roba de 2^a mà,
complements i tallers

Antònia Simó - Tel. 626 022 355

em trobaràs també al Facebook

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

QUEVIURES
M. Carme Virgili

C. Doctor Mallafré, 12
Tel. 977 815 087
43380 VILAPLANA



Com a vilaplanencs ens en sentim molt orgullosos, del Mussart, i també de la Mussara. De fet com a espai escènic té a veure amb l'amor i la mort, és un lloc que estimem molt i el deixem morir...

Justament intentem copsar aquesta energia i transformar-la en poesia, i compartir-la, altrament no serveix de res.

I sents el suport de l'ajuntament?

Totalment. Tant de bo tots els ajuntaments tinguessin la inquietud cultural que té l'Ajuntament de Vilaplana.

La majoria d'actors i actrius que convides al Mussart estan a la primera línia de la plana teatral del país, és difícil convèncer-los perquè vinguin en aquest llogaret?

Els conec pràcticament a tots de fa anys. Però més enllà que puguin venir des de l'amistat, vénen perquè els atrau el projecte.

Acostumes a dirigir professionals molt coneguts i reconeguts. És fàcil imposar-los el teu criteri?

Jo no m'imposo, plantejo el meu objectiu com a director, que en definitiva és el que vol conèixer l'actor. Elabo un quadern de direcció molt minuciós, en què qualsevol observació que em faci l'actor hi queda reflectida. Molt poques vegades he de cridar ningú a capítol.

La qüestió rau en l'autoritat, en una suma de factors com la saviesa, el coneixement, la pedagogia i la capacitat de transmissió de conceptes. Si aconseguies aquesta màgia i alhora els actors

veuen que estàs segur del que vols, ells et segueixen.

Un director s'ha de fer càrrec de tot el que implica posar a escena una obra de teatre pel que fa a l'escenografia, els diàlegs, els actors...?

Depèn del pressupost. El director compta amb l'escenògraf, l'il·luminador... Però jo treballo sol, i m'agrada molt imaginar-me tot l'espai escènic. M'agrada el món de l'art i forma part de la meua vida personal. L'art m'era molt proper especialment a través del tiet, l'escultor Ramon Ferran, que em deia que era un nen renaixentista.

Ara bé, la matèria prima important és l'actor, perquè, si cal, sense tenir res a escena s'ha de fer imaginar a l'espectador el que s'està dient.

Potser en el fons és el teu segell d'identitat, perquè despulls de tot el que és superflu per centrar-te molt en l'essència... A les teves obres, especialment al Cicle Grans Mestres que podem veure al teatre Fortuny de Reus, fins i tot el decorat és auster; l'interessant és com fas entrar l'espectador en el que es diu...

Vull que tot entri "per la vena", no només per la mirada. Els ulls enganyen, són mentiders, l'oida no i el cor tampoc.

Ens fas concentrar en una cosa, no dones lloc a la dispersió, a la distracció...

El teatre és metonímic, tant l'escenografia, que ha de ser austera, com el text representen una part del tot.

Aquests recitals per a mi signifiquen tornar a l'essència del teatre, en la qual l'actor ha de demostrar si és o no és bo, perquè no té cap altre element més que li doni suport. La virtut, la professionalitat, el savoir-faire del gran actor rau en la interpretació d'un bon text, jo plantejo un bon text i un bon actor, sense res més!

Has publicat diverses obres en català i castellà, i has adaptat-traduint-versionat al català diversos autors clàssics i contemporanis (Shakespeare, Sèneca, Sòfocles, Dostoievski, etc.), per la qual cosa has estat considerat per la crítica com el "Christopher Hampton català" (un dels millors traductors/adaptadors a nivell mundial dels clàssics de la literatura universal). Fins i tot a l'any 2015 la prestigiosa publicació cultural-digital britànica Chainy, et va incloure en la llista de "U.K. Impressive Directors" (Directors sensacionals del Regne Unit), "U.K. Talented Directors" (Directors amb talent del Regne Unit), i "U.K. Skilled Directors" (Directors més experts del Regne Unit). Què hi ha d'interpretació en la traducció? Procures ser fidel o quan tradueixes interpretes?

Per ser fidel primer hauria de conèixer l'autor. A l'hora de traduir he de buscar l'essència de cada escena, resumeixo l'escena en una paraula. Per exemple, a l'escena primera li dic por, i l'actor ja sap cap a on ha d'anar tot. És molt important trobar aquesta essència i traslladar-la a la llengua final amb el 90% del sentit del que volia dir l'autor.

Es tracta d'una adaptació. M'agrada més parlar del concepte traductor, que s'estila des de fa 7 o 8 anys, que no pas del de traductor. Transmetre la idea que tradueixo i adapto en el context on jo visc.

I com aconseguies aquest domini de l'anglès?

Em ve perquè els meus pares em

BENZINERA*AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS



Comandes:  977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h



van posar una professora per aprendre anglès, era de Cambridge i la tenia tres dies a la setmana. A casa no hi havia inquietuds, però els pares sempre van valorar molt la cultura.

... la qual cosa t'ha permès viatjar fora de Barcelona. Has estat a Anglaterra a Nova York...

A Nova York m'hi van convidar l'any 2009 per impartir una conferència a la New York University sobre la dramàtúrgia contemporània. No em podia creure que jo, "un xiulet de poble", pogués pronunciar una conferència a la ciutat de ciutats del món, i davant d'un auditori especialitzat. Vaig sentir que em reconeixien un itinerari professional, si més no. De fet, no és garantia de res anar a Londres o New York, però a mi m'ha servit per obrir la mirada.

Aquí encara som molt provincians. Ens agrada molt mirar- nos el melic, aplaudir- nos a nosaltres mateixos. D'aquí a cent anys, no!, deu anys, ningú no es recordarà de nosaltres!, i més amb l'excés d'informació d'aquesta societat.

Francesc, poques vegades es parla del director, més aviat queda en un segon terme, i el reconeixement també hi ha de ser...

No m'ho he plantejat mai, perquè no necessito que em reconeguin. Em reconec a mi mateix, perquè sé quan una cosa l'estic fent i el que m'ha costat. L'artista no ha de fer les coses per esperar un

reconeixement. Treballar en aquest ofici pensant en el reconeixement no és un bon camí. Els artistes han de treballar per fer descobrir i transmetre coneixements, crear móns, apropar sentiments, entretenir i educar, servir com a eina de reflexió, etc. A mi m'agrada estar a l'ombra. Un director no ha de buscar la fama, ha de buscar el prestigi; com més brillin els seus actors, més brillarà ell. Personalment, em sento un espectador privilegiat.

T'agrada la cuina, oi?

Massa!, "primo manducare dehinde philosophare".

Abans parlaves d'una obra de teatre com si elaborassis una recepta de cuina.

La cuina és recurrent en les meves obres de teatre. És una litúrgia, en la qual cap objecte no està de per se en l'obra, com passa amb els ingredients.

I la cuina ha de ser creativa?

M'agrada molt la nouvelle cuisine... Penso en la barreja d'un món tradicional amb un món nou. M'interessa molt el món clàssic, perquè és on hi ha la modernitat. Els clàssics van ser, són i seran. Un clàssic continua tenint una gran vigència, perquè parlen de la guerra, de la mort, de l'amor, la injustícia, la venjança, que són preguntes que s'ha fet l'home i que sempre han mogut la societat i continuarà sent així. M'interessa la modernitat, com a capacitat d'adaptar valors, essències històriques a l'època actual.

* *

El Francesc Cerro- Ferran, a més de ser conegut com a director artístic del Festival de Literatura i Música Mus-sART, és un professional adscrit al Centro Dramático Nacional (Laboratorio Rivas Cherif) en la categoria de Dramaturg i Director d'Escena. També és director artístic del cicle "Grans Mestres al Teatre Fortuny de Reus. Del 2005 al 2008 Coordinador Artístic del Projecte 9s Creadors, a Barcelona, una iniciativa de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC), per on han passat noms tan rellevants com Àlex Brendemühl, Aïna Clotet, Marta Marco, etc.

Forma part del grup de directors teatrals que han estat escollits per entrenar les seves propostes al Festival Internacional de Peralada. Treballs seus s'han pogut veure a teatres nacionals i internacionals com el Teatre Lliure, Teatre Nacional de Catalunya -aj.dir.-, Festival Internacional Susanna Alexander de Mèxic, Festival de Teatre de Marraqueix, Sala La Cuarta Pared/Madrid, Festival Internacional de Teatre Visible de Madrid, Teatro del Abasto a Buenos Aires, Uruguai, etc. Al 2006 va obtenir el Premi Bambalina com a millor dramaturg i premi a la millor direcció per l'espectacle Tenesse (W) al teatre Melpómene, de Mèxic (2013) on va fer estada dos mesos..

■ ■ ■



Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

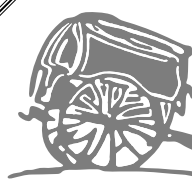
Instal·lacions UF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>



Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinnet.cat
620 272 212



La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

El Montalt

■ Ester Borràs Gíol

La Serra del Montalt, situada entre els termes de Capçanes i Tivissa, és una muntanya gairebé oblidada per bona part dels excursionistes. És ben petita, però s'hi pot accedir per fins a cinc senders diferents, tres d'ells canals. En aquesta proposta pujarem per una de les canals i baixarem pel camí més senzill, el dels Avents.

Aparquem el cotxe a l'aparcament de l'abandonat Hotel Mas Collet. Comencem a caminar reculant per la pista per on hem vingut fins a trobar el pal indicador del GR 7.

Comencem a pujar pel sender en direcció a Tivissa. Després d'un revolt pronunciat cap a la dreta i abans d'arribar a la Portella de Montalt, just després d'un teix que destaca per la seva mida, ens desviarem per un sender a mà dreta per anar a la Cova Dues Boques.

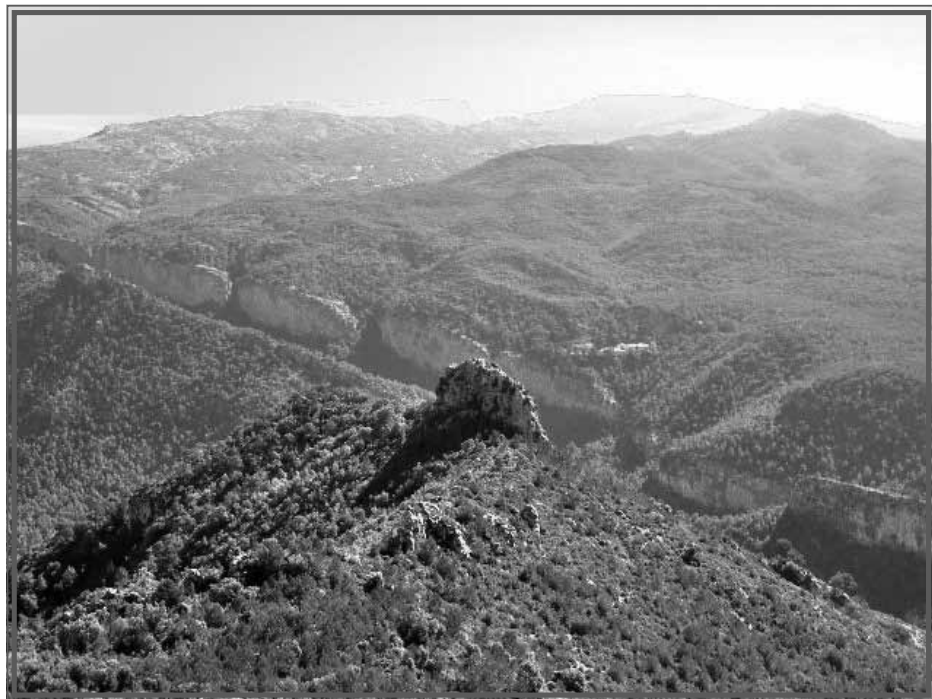
Des de la cova continuarem pujant i seguirem el sender que se'n va cap a l'esquerra, en direcció a la Punta de la Portella (a la Punta s'hi pot pujar, però no hi ha un sender clar). Des d'aquí, baixarem cap a l'esquerra, pel que sembla un antic camí, per recuperar el GR 7, amb el qual enllaçarem poc després de la Portella.

Ja al GR, continuem baixant fins a trobar el trencall de la Canal del Mano (hi ha un pal indicador), per on ens enfilarem sense treva i amb senzilles grimpadetes cap al Montalt. Unes pintades de color verd ens assenyalaran el millor lloc per anar pujant.

Un cop dalt, ens desviarem cap a l'esquerra per anar fins a la Punta Nord del Montalt (762 m). Si fa bon dia, tindrem vistes cap a bona part de les comarques del Priorat i de la Ribera d'Ebre i cap a tot el muntanyam que s'estén fins al Port.

Continuarem l'excursió reculant fins al lloc on ens hem desviat i, tot seguit, dirigir-nos cap a la Punta Sud (749 m), on hi ha un petit alzinar i el vèrtex geodèsic.

La baixada la farem pel sender



anomenat dels Avents o de les Solsides: tot i ser un camí fàcil, cal anar en compte on es posen els peus, precisament per les obertures provocades pels avents.

Arribarem al collet de Montalt, presidit per dos solitaris molins de vent. Un pal indicador ens ajudarà a orientar-nos: seguirem cap a Tivissa. A l'era de la Mafla, un altre pal indicador ens assenyalirà la baixada cap al Racó de la Viscaina, a on arribarem per un agradable sender entre alzines.

Ja a l'alçada del llit del barranc, en una cruïlla senyalitzada amb un pal indicador, abandonarem el camí cap a la Serra d'Almos i agafarem el sender de la dreta (el GR 7), cap al Mas de Castellnou. El caminet puja de forma plàcida, passant a la vora del Mas de Castellnou i també a prop de la seva font (que queda més amunt a mà dreta i no raja).

Poc després de passar pel costat del pal indicador de la Canal del Mano, arribarem a la Portella del Montalt, ocupada per les restes molt desdibuixades d'una antiga carbonera. Ara ja és tot baixada.

Just abans del revolt tancat (ara cap a l'esquerra), veurem a mà dreta un ample sender. Si el seguim farem cap a la Font del Teixar. Tot i que normalment no raja, arribar-hi ens permetrà gaudir d'un bonic bosc d'alzines, blades

i teixos, farcit de restes d'antigues carboneres. Les tasques que s'estan fent de neteja, precisament van encaminades a la protecció dels teixos que hi ha en aquesta obaga del Montalt.

Passada la Font del Teixar, el sender continua baixant i desemboca en una pista, que seguirem cap a l'esquerra. Aquesta pista s'acaba en una altra pista de desembosc que seguirem cap a la dreta, i aquesta enllaça amb una altra pista, que només podem seguir cap a l'esquerra. Finalment, després de continuar baixant acompanyats de les vinyes de Vinyes Domènech, la pista arriba a la pista cimentada per on hem arribat amb cotxe a l'inici. La seguim cap a la dreta i, després del primer revolt, ja veurem els nostres cotxes.



El paradís perdut a Cal Manco

■ Àngel Díaz, Maria Díaz i Josep Díaz

En la pàgina 13 de "Lo Pedrís" de desembre de 2016, en un text signat pel Sr. Salvador Juanpere que evoca el passat de cal Manco, enmig d'una narració que evoca el paradís perdut, l'autor expressa i signa unes opinions sobre els actuals propietaris i-o estadants que manipulen la realitat i que poden resultar ofensives. Així doncs, aollint-me al dret a la rèplica, voldria fer uns aclariments.

El paradís perdut es podria dir que és la infantesa, el temps de la descoberta dels misteris de la vida i tot sovint està associat a unes persones i uns espais concrets; i la memòria és el contenidor on queden dipositats aquests records, que passen pel filtre dels sentiments. Fins aquí, res a objectar, perquè tots ens podem deixar endur per les emocions i la subjectivitat.

El problema arriba quan parlem de fets recents i contrastables.

Enmig d'una narració interessant i bucòlica, S. J. ens diu que "(...) els actuals propietaris i altres estadants, amb arts deshonestes... i induïts per lletrats poc escrupulosos i contravenint els pa-

pers signats, han obtingut una propietat que no els corresponia...". Aquí el to bucòlic esdevé patètic i no explica que l'inici d'aquesta història va ser un acord entre la família Juanpere i els actuals propietaris, (*quid pro quo*) i es tracta d'una pràctica habitual a Vilaplana i molts altres llocs: unes persones es fan càrrec d'unes altres fins al final de la seva vida a canvi d'alguna cosa, propietat, pensió o recursos econòmics. Durant els anys que va viure l'antic propietari el pacte va ser positiu per a tothom, i es va dur a terme fins al final, sense cap mena de problema ni queixa comunicada per part de S. J., fins que el darrer propietari de la família Juanpere va morir i va arribar el moment en què la propietat havia de canviar de mans a l'actual. Llavors s'enceta una batalla judicial que va portar un advocat d'ofici, que no va fer més que la seva feina. Quan algú acudeix a instàncies judicials és perquè no accepta el pacte acordat anys enrera. Finalment, passats uns quants anys més, la justícia va donar la raó als actual propietaris.

Pel que fa a l'argument que esgrimeix S. J. sobre la percepció de la justícia a l'Estat Espanyol, la Comissió Europea es refereix a la impunitat de polítics i poderosos en l'àmbit de lo

penal, i no als judicis en l'àmbit de lo civil, i especialment ho esgrimeix pel que fa a l'eternització dels procediments judicials. A S. J. el tornen a influir les emocions: rau en la naturalesa humana no creure en el poder judicial quan aquest no ens dona la raó.

També cal dir que la propietària, una dona ben gran, està patint accions desagradables i denunciabls que poden anar en la línia de l'opinió que manifesta S. J.

Voldria afegir que "Lo Pedrís" és una revista que supera de lluny les publicacions de caire local, tant pels continguts com pel que fa a la seva edició. És fruit de l'esforç desinteressat d'unes quantes persones i com a subscriptor des del primer número els faig el meu reconeixement. Però "Lo Pedrís" no és l'espai més adient per aquestes polèmiques que són més de safareig que una altra cosa, i penso que aquesta vegada els editors haurien d'haver revisat la col·laboració de S. J. i haver-li suggerit l'eliminació del fragment que fa referència a la meua família, la qual cosa no hagués desmerescut el text, i n'hagués conservat la perspectiva historicista i romàntica.

■ ■ ■

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA



COMERCIAL REUS 4tre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

 **Descom**

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - ENERGIA SOLAR
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384
taller@rafelsans.com

Dietètiques Cabré, C.B.



ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA

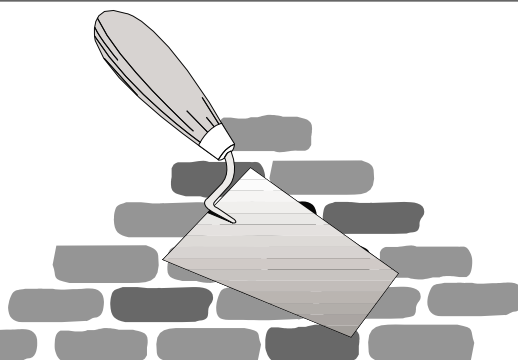
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73



‘Vilaplana, secrets del cor’

■ La Redacció

F ill de pare i mare vilaplanencs, en Jordi Aymamí va passar molt temps de la seva infantesa a Vilaplana: tots els estius, molts caps de setmana d'hivern, i totes les Pasqües a Cal Peraire amb els avis i tiets, enamorant-se del poble i d'aquella casa, de la cuina i la seva llar de foc, de les habitacions d'estil modernista que va fer el besavi Pau, dels misteris de les golfes...

Va heretar del seu pare, en Pep Secano, l'afició per la fotografia i Vilaplana, la Setmana Santa i Cal Peraire han estat font d'inspiració.

Amb la seva amiga de la infantesa, la Mercè Mari-né (filla del Jaume del Corraló i amic del Pep Secano), actriu, co-directora de l'Institut del Teatre i escriptora -quan la feina li dona un moment de pau- van decidir explicar, la Mercè amb els seus poemes, pensaments o petits contes, i en Jordi amb les seves fotos, aquells secrets de Vilaplana que duen al cor.

Els podreu descobrir a la Sala Parroquial aquests dies de Pasqua.



■ ■ ■



**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04



CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

Les Fonts són vida, preservem-les:

N. 5 La Font del Roure

■ Josep M Garcia Abelló

La Font del Roure no apareix documentada a l'estudi *Toponímia de Vilaplana i del seu terme* d'Albert Manent, publicat al Boletín de la Real Academia de Buenas Letras entre el 1969-1970. Probablement, perquè els topònims recopilats per Manent els va començar al 1959 i els va concloure al 1964. I, tot i que el poble de la Mussara va ser agregat a Vilaplana al 1961, és a dir, entremig d'aquestes dues dates del seu estudi, els seus principals informadors, fossin originaris del pla o autòctons de la muntanya, devien considerar-la que pertanyia al poble ja extint de la Mussara. De fet, crec que avui en dia, i després de més de mig segle, quan parlem d'aquesta font el nostre imaginari col·lectiu encara la concep com una font almussarenca.

Tanmateix, des de Lo Pedrís vam voler incloure la font del Roure en la contraportada de la revista número 59, en el recull de fonts que venim publicant com a pròpia en el sentit de pertinència i no pas de propietat. D'una banda, perquè tot i ser una font que històricament fou, és i serà de la Mussara, no deixa de ser un bé patrimonial que queda inserit dins del nostre terme municipal. I de l'altra, perquè tant a nivell de la població local, com per part dels excursionistes de la comarca o de fora d'aquesta, com per part de molts escaladors d'arreu del món... és una font coneguda i de prestigi. Per tant cal ressenyar-la i donar-ne el màxim d'informació possible. Segurament la seva popularitat li ve donada per la seva ubicació privilegiada a sota de les antenes de la Mussara ja que és un lloc de pas quasi bé obligat per arribar a les escarpades parets verticals de la Mussara on es practica assíduament l'escalada.

La importància pel món de l'escalada de les nostres cingleres i del seu entorn natural, on s'hi troba la Font del



Roure, com un element de referència, i que també dóna nom a les parets que té enfront i per damunt seu, queda palès en el magnífic article *El preu d'un somni* de l'escalador Pep Farré Sanfeliu que vam publicar-li en l'anterior número 66 de *Lo Pedrís*, pg. 28:

“La Mussara és, doncs, el millor balcó del Baix Camp, i el mirador que dóna nom a les zones d'escalada que l'envolten; tant a les situades vora el poble, com a la majestuosa cinglera que s'estén des del barranc de les Tosques fins a la font del Roure. Aquesta darrera franja rocosa és coneguda entre els escaladors locals com els “cingles de les antenes” (en referència als repetidors de televisió que –què hi farem!- coronen barroerament la muntanya). També se'ls anomena els cingles de la font del Roure o, senzillament, “les parets”, en con-



traposició als petits i més modestos sectors que es reparteixen entre el poble i les proximitats del refugi.”

La Font del Roure limita a l'oest amb el terme municipal de l'Albiol. Està situada a 837 metres d'alçada del nivell del mar. Les seves coordenades són 41°14'32.7"N 1°03'36.5"E. Des de la plana, en direcció cap als cingles de la Mussara està a mà esquerra de la serpentejant carretera T-704, quasi bé a la mateixa alçada del pàrquing de la Via Ferrata, i a pocs metres del caminet de terra que ens queda a mà esquerra i que ens hi porta directament. Des de Vilaplana, podem arribar-hi pel senderó dels Paragons fins a la cruïlla del Mas de l'Anguera. Des d'allí, empallem amb el GR-172, antic camí de Prades, que ve des de Reus. Anem enfilant cap amunt, mentre seguim les marques del GR que ens portaran fins al doll de la Font.

Una altra manera d'anar-hi seria pel camí de les Tosques amunt. Travessem el riu que ens quedarà a mà esquerra. Seguim pujant, mentre veiem el salt d'aigua que ens queda a l'esquerra, fins que arribem al pla de les Tosques. Llavors no hem de travessar altre cop el riu que ens queda a l'esquerra i que ens duria al poble de la Mussara, sinó que hem d'agafar la direcció de la sendera de mà dreta. Aquest és el camí dels *Entrecingles*, el qual ens portarà, després de passar pel Maset de les Tosques, fins la petita esplanada on es troba la Font.

Curiosament, el roure amb que es denomina la font no el veiem per enlloc. Suposo que en algun moment devia ser-hi. Segons el testimoni d'Albert Ferré de cal Virella, el nom de Roure li deu venir pel fet que hi havia una roureda. Recorda de molt jove, quan devia tenir 17 o 18 anys, cap a principis dels anys 50, haver vist els roures quan sovint anava per aquella zona a buscar carbó junt amb el Josep M. Anguera de cal Carxot. Segons ell, la font quasi mai ha estat gaire cabalosa, però sí que sempre ha tingut fama d'aigua força bona i fresca.

D'altra banda, el testimoni de Jordi Mariné ens recorda que hi havia un pi majestuós al costat de la pròpia font. Era tan gran que es veia fins i tot des d'aquí baix al pla. Un any, el Sebastià Masdéu, conegut pel Tianet Cama, va fer tallar-lo, junt amb altres pins del costat per fer-ne llenya, al Facundo Mendizabal. Aquest

VILAPLANA

Donant la nota

■ Joan M. Rovira



últim era un llenyataire que treballava per ell. Era originari del País Basc. Va fer arrels al poble i és recordat com un home extremadament forçut.

Finalment, i segons el testimoni de Salvador Simó de Cal Sabater, el roure que podria donar nom a la font no l'ha vist en vida. Però sí que recorda el tronc sec d'un roure mort que hi havia al mateix costat i damunt del doll de l'aigua que sortia a la mateixa alçada del toll. Explica que l'aigua era tan bona que et feia venir gana.

Una altra de les llegendes populars que corre pel poble és que el roure que hi havia al costat de la font va ser fulminat per un llamp.

Actualment, el raig d'aigua de la font del roure surt a través d'un tub de plàstic de color blau verdós desgastat. No he pogut esbrinar on té el seu naixement. El fet és que l'aigua queda estancada en una mena de petit bassot que queda enclotat entre dues parets de pedra seca. Al marge, s'hi enramen diverses plantes enfiladisses. Crec que majoritàriament d'heura. Les seves arrels entortolligades i les seves fulles d'un verd intens fan de ciment o de lligam entapissant natural ja que sinó el marge segurament cauria del tot. Dins del toll de l'aigua freda, en època de pluges, hi podem trobar herbes variades: llac que verdeja dins de l'aigua i, sobretot, matolls alts de jonc. Tot el conjunt vegetal li atorguen sensació de vida i de frescor. Últimament no hi acostuma a brollar gaire aigua, a causa de la continuada sequera que patim des de fa temps.

Tot semblava dat i beneït a la darrera cerimònia dels Oscar. La La Land (2016) anava en el bon camí arrasant en els premis anteriors i la nit no li anava malament. Fins i tot la declaraven la millor pel·lícula... fins que es descobria que tot havia estat un error.

Bé, la resta ja serà una història per recordar a cada edició. En aquesta ocasió l'estatueta daurada esquivava el gènere musical. Però no sempre ha estat així. El flirteig dels premis i els musicals ha tingut un bon percentatge d'èxit. D'entre els musicals que coneixeu, sabeu els que van aconseguir el major premi? I quins es van quedar pel camí?

La primera victòria pel gènere va arribar aviat. Melodías de Broadway (1929) fou el primer gran musical premiat. El cinema sonor no es podia estrenar d'altra manera. Tot un èxit de taquilla a l'època bastant oblidat a l'actualitat. Set anys després el gènere repetia èxit amb El Gran Ziegfeld (1936) pel·lícula encara més oblidada que l'anterior.

I comencem la primera travessa del desert fins que un altre musical triomfa i, ara sí, parlem de cintes més recordades. Un Americano en París (1951) i Gigi (1958) anticipaven el gran triomf del gènere als seixanta: West Side Story (1961) encetava la dècada prodigiosa, l'enèsima adaptació de Romeu i Julieta i el primer musical que primerament havia triomfat als teatres.

Aquest mateix camí dels escenaris al cinema seguiria My Fair Lady (1964) i repetiria èxit. Aquesta pel·lícula es basava en el mite de Pigmalí, un home enamorat de l'estàtua que havia creat. Audrey Hepburn, la protagonista, va ser doblada en les cançons a desgrat seu i sempre va pensar que el seu paper havia d'interpretar-lo una aleshores desconeguda al cinema, Julie Andrews. Bé, en tot cas Andrews no hauria d'esperar massa.

Andrews protagonitzava a l'any següent Sonrisas y Lágrimas (1965). Ella, tot i que sí cantava, tampoc s'emportaria el premi a la millor actriu però la institutriu de la família Trapp és ben coneguda per tots nosaltres. És veritat, una mica ensucrada, però hem de ser una mica indulgents i les seves cançons perduren en l'imaginari d'una generació.

Oliver (1968) completava els èxits de la dècada. Seguia el mateix camí, havent triomfat als teatres tot i que aquesta vegada el seu origen era britànic. En aquest cas es tractava d'una adaptació d'Oliver Twist, aquell orfe que s'atrevia a demanar més menjar.

Després de quatre premis en set anys, qui podia imaginar-se que el gènere no tornaria a vèncer fins al següent segle? Chicago (2002) triomfava gràcies a Rob Marshall que va tenir la intuïció i la perseverança de portar a la pantalla un musical de Broadway que havia triomfat als setanta.

Però, realment no hi havia hagut musicals de renom durant tots aquests anys? Bé, deixem pel següent número aquelles cançons que no van convèncer als acadèmics... però que potser han calat més en la nostra memòria.



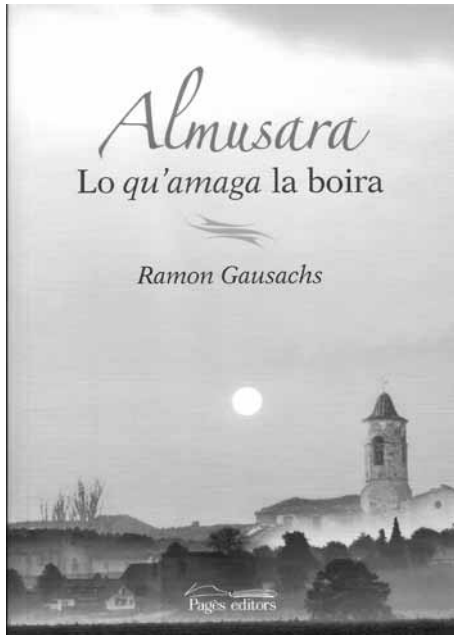
Presentació del llibre

Assegut a lo pedrís de la Mussara...■ Ramon Gausachs.

...que ara no existeix i que són uns bancs de fusta sense respall, em pregunto quan va començar la meua relació amb aquest poblet. Arran d'haver escrit aquesta novel·la tothom m'ho pregunta i no sé què respondre perquè els meus records se submergeixen a la boira del temps (a la boira, mai millor dit si parlem de la Mussara). Furguem, doncs.

Potser el primer contacte que vaig tenir amb les muntanyes de Prades fou durant els noranta quan, guià per una agrupació excursionista, vaig visitar una fageda i l'única roureda de roure reboll de Catalunya, properes a la vila de Prades, i vaig trepitjar Arbolí, Gallicant i els fredíssims gorts de la Febró. A mitjan dels dos mil, documentant-me pel meu llibre sobre les herbes remeieres de Catalunya, els amics del GEPEC em van descobrir el poniol blanc (*Satureja fruticosa*) al sud-oest del barranc de la Foradada. Fou llavors quan recordo haver visitat la Mussara, i em va sorprendre l'abandonament d'un poble amb aquelles vistes, tant fou així que – ingenu- vaig enviar una instància a l'ajuntament de Vilaplana preguntant si pensaven rehabilitar-lo. No fou, però, fins a finals dels dos mil que vaig començar a anar-hi amb assiduïtat, sobretot quan vaig descobrir que hi havia gorts on podies banyar-te sense congelar-te... Per què jo –em preguntava-, un enamorat del Montseny, preferia anar a la serra de Prades? Misteri, com molts que envolten aquest indret: no ens cal més que clicar “Mussara” a internet i au, a flipar!

Com a bon excursionista, quan vaig a un lloc acostumo a documentar-me, i vaig començar a llegir sobre la Mussara. Dels mapes topogràfics i dels butlletins de turisme vaig passar a revistes com *Lorella de Farena*, *Lo Pedrís*, *Els quaderns de Capafonts* i llibres com *La Mussara, un vell afecte*, de Ramon Amigó, o *Records de la Mussara*, d'Anton Agustench. De la informació i les fotos d'aquestes publicacions vaig passar a cercar-ne més per internet i vaig ensopegar amb el recomanable web de l'Ajuntament de Vilaplana/Mussara i



amb *Records vivencials*, d'Eladi Huguet, a “www.lopedris.com”. Constatades les lògiques relacions entre els pobles de la serra, vaig ampliar l'àmbit territorial amb lectures com *La vida tradicional a les Muntanyes de Prades*, de Josep Insa sobre Rojals, *Guia de Mont-ral*, d'Eugeni Perea i Diego López, el *Llibre de Prades*, d'Ignasi Planas, *Siurana de Prades*, de Ramon Amigó... lectures que em van convidar a aprofundir en els costums i les antigues feines del camp amb *Etnografia de Reus i la seva comarca...*, de Ramon Violant, o *El carboneig a les comarques del Camp de Tarragona...*, editat per la Diputació. I entre aquella boira literària aparegueren llegendes com la de l'home de l'Argelaga, la Farebona, l'àvia Boronada, el carlí Cercós... carlí? guerres carlines? A la *Narración militar de la guerra carlista*, editada per El Cuerpo de Estado Mayor del Ejército, vaig trobar informació sobre la batalla que hi va haver als afores de la vila vermella l'any... També vaig llegir l'experiència de Marià Vayreda a *Records de la darre-ra carlinada*, i vaig llegir la història de Robert Vallverdú sobre un jove pastor de Prades que esdevingué capitost carlista i atemorí aquelles contrades... o va fer justícia, com deien uns altres?

Ho reconeixia: la Mussara i Prades ja m'havien enganxat. Feia temps que la meua ment havia començat a ordenar i lligar esdeveniments històrics

i a enllaçar algunes d'aquelles cròniques i narracions tan interessants esbossant quelcom semblant a una novel·la... Si aquest projecte reixia, calia atorgar-li fidelitat i concreció històrica encaixant els fets i recolzant-los documentalment. Vaig conèixer la visió que Pascual Madoz havia donat de la *Musara* del segle XIX en el seu *Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España*, i vaig conèixer millor aquella època consultant el *Boletín Oficial de la Provincia de Tarragona* i diaris com *La ilustración española y americana*, editat a Madrid, i *La redención del Pueblo* i el *Diario de Reus*, ambdós de la capital del Baix Camp, ciutat que arribà a ser la segona més important de Catalunya, més que qualsevol altra capital de província.

Ja tenia delimitat el període històric, i amb l'ajut i la concreció del dia a dia que oferien els calendaris i els almanacs de pagès, només em calia donar-li una credibilitat màxima, com? Amb personatges reals. Els protagonistes –si més no, la majoria- havien de ser els veïns que visqueren en aquella època, informació que vaig trobar als llibres de naixements, d'òbits i de casaments de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, gràcies als quals vaig saber qui i quan moria, qui naixia, qui eren els seus pares i els seus padrins, les seves professions, d'on eren, i així vaig entendre perquè arreu de la serra hi havia tants Bigorra, Huguet, Anguera, Agustench(h), Mariné(r), Magrané(r), Abelló, Besora, Vilalta, Joanpere, Robert, Grau... cognoms que es barrejaren durant segles a les fires, mercats i festes majors dels pobles.

Altres lectures em van recordar les duríssimes condicions de vida dels *muntanyesos*, que era un dels sobrenoms amb que els vilaplanencs anomenaven els mussarencs. Vaig llegir de les esgotadores jornades de la sega i de la sembra, de les llargues rutes dels traguers, dels basters i de la transhumància, del transport de bestiar a les fires de Prades i d'Alcover o del de mercaderies als mercats de Reus, Valls o Montblanc, dels detalls del transport de gel a la plana o d'anar a plegar l'*auvellana* i l'*aulliva*, dels molins paperers i fariners

VILAPLANA

PETITS FOURS

■ Pep Mestre Anguera

APROFITAR L'AVINENTESA

El senyor metge al senyor Sanxís:

“Senyor Sanxís, em sap greu haver-li de donar aquesta mala notícia, sobretot en casos com aquest en què em sento encara molt més impotent. No voldria que una informació tan important com aquesta l'hagués d'incomodar de cap manera pel senzill fet d'haver-la rebut de terceres persones, per això he volgut ser jo, personalment, l'encarregat de donar-la-hi: senyor Sanxís, repeteixo i ho sento de tot cor, tinc la mala sort de comunicar-li que s'ha de morir demà, a més tardar passat el migdia”.

Amb aquestes paraules el senyor metge li ha dit al senyor Sanxís que s'havia de morir, “a més tardar passat el migdia”, ha puntualitzat.

El senyor Sanxís no sabia què fer, s'havia de morir i encara no havia preparat res de res, ni tan sols s'havia preparat ell mateix per a un esdeveniment tan important com aquell. El senyor Sanxís acostumava a tenir-ho tot acuradament predisposat, la previsió era l'arma que amb més embranzida solia enardir ostentament davant de qualsevol que se li posés davant gosant contradir-lo. Per això, bé podríem dir que mai res se li escapava. No es cansava de repetir a les seves converses i habituals tertúlies: “cal tenir-ho tot molt lligat i preparat, perquè la previsió és senyal d'ordre, l'ordre és clar símptoma de revisió de la de consciència, i la consciència clara fa que tot rutlli correctament”.

Després de rebre la notícia, el senyor Sanxís va decidir que havia de procedir d'acord amb el seu mètode habitual d'acció. El senyor Sanxís tenia un mètode, infal·lible segons ell mateix, que feia servir sempre i que el conduïa inexorablement pel camí adequat. Per això, el senyor Sanxís va decidir que per qualsevol cosa que fes, no n'importava pas la magnitud o les repercussions que tingués, representaria que no hi

hauria de cap de les maneres el temps suficient o necessari per ser reconeguda com a causada per ell o imputable a cap acció induïda per la seva persona.

El senyor Sanxís era molt més llest del que es pensaven tots els seus coneguts o fins i tot els seus parents (inclòs el senyor metge o el mateix senyor Sanxís). El senyor Sanxís sabia què havia de fer.

EL LLADRE OCASIONAL

Ell, realment, no n'era pas de lladre. Allò que se'n diu lladre lladre no ho era. L'únic que li passava era que, ocasionalment, això sí, havia pres, agafat, collit o arreplegat alguna o qualsevol cosa la propietat de la qual no havia quedat prou definida per ningú.

De fet, ell demanava sempre permís per exercir de lladre. Mai va emprendre cap acció sense el vistiplau de cap de les seves, diguem-ne, “particulars víctimes”.

Tampoc podríem afirmar que fos per cap necessitat peremptòria, neguit incorregible o patologia malaltissa, allò que el movia a ser lladre ocasional, més aviat es tractava d'atendre a una força interior, notòriament primitiva, que l'obligava a fer allò que feia, gairebé instintivament.

Per tots aquests i per molts altres aspectes (que potser ara no vindrien pas al cas per diferents raons), va esdevenir lladre ocasional. Però això sí, lladre ocasional de quant blanc.

EL PREMI

Quan vaig guanyar el Premi ja vaig suposar que la vida em canviaria totalment. Aquella quantitat de diner escrita al xec era tan gran que feia realment feredat posar-se a pensar què coi s'hi podia arribar a fer amb aquesta. Almenys no es presentava tan fàcil de resoldre com quan es vol buidar l'amor acumulat a l'interior entre les cames de qualsevol club d'amistats fàcils (i cares!).

La meva dona mai havia confiat en mi, mai es va creure que jo pogués escriure ni una sola lletra sobre un

full blanc de paper. Ni tan sols aquell dia que li vaig declarar el meu amor amb uns versets adients per al cas la vaig poder convèncer que els havia escrits jo mateix, ben sol, amb l'ajut únic d'un bolígraf.

Han estat molts anys de compar-tir exclusivament amb mi mateix les delirants migranyes i nits d'insomnis allò que m'ha comportat arribar fins aquí avui. Per això, ara que ja sé que he estat la persona escollida pel jurat com a únic i millor, sense desmerèixer els meus companys i rivals en la cursa que duia a la consecució d'aquest Premi, no sé pas a qui dedicar-lo (o si més no, de dedicar-me'l a mi mateix).

De fet, realment i per fer honor a la veritat, hauria de dir que no en sóc l'únic responsable i que, per això, em podria sentir obligat a compartir-lo amb algú, molt proper a mi, que hauria col·laborat en l'elaboració i posterior transcripció, però un sentiment d'egoisme irracionalment innat no em permet de fer-ho, almenys d'una manera prou educada i airosa. Ja que si bé he dedicat bona part de la meva vida a la meva dona, sóc conscient que aquesta particular forma d'esclavatge en cos i ànima no ha contribuït per a res en la concepció i finalització del llibre que ha estat premiat.

Hi ha una altra persona, però, que sí que ha confiat en mi, que m'ha ajudat durant tots aquests darrers anys i que m'ha donat el suport necessari per escriure el llibre que ha estat guardonat. Aquesta persona ara és aquí amb mi, al meu costat, acabant-se la “mousse de xocolata al forn” tan bona que ens han servit de postre. La seva sola presència infon en mi el benestar necessari, calma els meus neguits diaris i m'ajuda a assaborir els fruits de la bellesa. Certament aquesta persona és el millor premi que he tingut mai a la meva vida.

Per això, i una vegada confesat el meu secret, em sembla que és convenient agrair per partida doble la concessió del Premi, ja que tinc previst destinar bona part d'aquest per indemnitzar la meva exdona i els advocats que portin els tramits de separació.

PUDOR

Fa uns dies em vaig trobar unes ulleres a la butxaca de l'americana. La veritat és que no sé pas com podien haver-hi fet cap ni qui podria haver-me-les hi posat; i, la veritat, no sé de ningú que en porti entre els meus coneguts, familiars o companys de feina.

De totes maneres, no havia de ser aquell fet el que més em preocupés, per això no em vaig espantar pas i me les vaig "calçar" (si he de fer honor a la veritat he de dir que de debò m'esqueien força!: eren senzilles, molt senzilles, una vegada instal·lades, donaven a conèixer quelcom més que unes ulleres normals).

De fet, d'ençà de l'operació, molts coneguts ja gairebé ni em reconeixien pel carrer i el metge hi havia contribuït molt a arribar a aquella situació tan grotesca, perquè, a més d'aconseguir desanimar-me, em va comunicar els resultats de l'anàlisi de manera un pèl freda:

Em va dir que la rehabilitació seria llarga, penosa i sobretot cara, molt cara, i que les seqüeles (tant físiques com emocionals) esdevindrien molt difícils de superar.

Potser per tot això encara ara em pregunto com vaig ser capaç d'engegar-lo a passeig!, ja que ell era l'únic que em podia donar suport per seguir sobrevivint dignament en aquest món mentre durés la que es preveia com

molt llarga convalescència.

És per això que m'he hagut de resignar a ser i quedar tal com estic ara.

Actualment les operacions per aconseguir restablir la fesomia resultarien massa dificultoses, per no dir impossibles. Aquesta deu ser la raó per la qual amb les ulleres de plàstic sense vidres que em vaig trobar fa uns dies a la butxaca (d'aquelles que porten un gran nas i un bigoti incorporats a sota), m'hi sento tan bé -deu ser perquè em permeten amagar al món la quasi inexistència d'apèndix nasal, resultat d'un mal accident de moto que vaig tenir fa uns anys.

ELLA

Mentre pugui mantindrà encesa la flama que li va prendre molt endins. Estic segur que el seu record es mantindrà impertorbablement escrit i inesborrable en el testament de la seva ànima.

La vaig conèixer aquell dia, allà dalt d'aquell edifici tan alt, entre el vent, el ciment i els núvols. Ella m'esguardava de lluny. Recordo que era un puntet fosc a la pregonia llunyania, en el fons del meu destí, volia conèixer-la!

Sé que no l'oblidaré mai, segur. Llavors mateix ja sabia que no estariem massa temps a conèixer-nos: el destí ens havia de presentar aviat.

De totes maneres, fins i tot podria semblar-me que potser no era encara el moment adequat o idoni: no hi

havia pressa per conèixer-nos, parlar i veure'ns; possiblement encara hi havia massa coses abans que ella per veure-m'hi definitivament hipotecat.

Per això em vaig sorprendre tant quan, dret allà dalt, vaig descobrir com el meu amor de tota la vida, presa d'un atac, m'havia seguit fins aquell terrat i es disposava a empenyer-me per fer-me caure al buit sense que jo tingués la més mínima possibilitat de defensar-me.

Tot just en el moment que vaig notar el seu alè al clatell, vaig girar el cap per veure el meu millor amic darrere la porta que donava accés a aquell terrat: també ell m'havia estat enganyant.

La veritat és que tot plegat no m'importava pas massa: jo sabia que això faria que tingués cada vegada més a prop el meu verdader amor.

I mentre l'aire refrescava el rubor de les meves galtes, a causa de la velocitat de la caiguda, la visió s'anava fent cada vegada més nítida. Aleshores, i escassament durant el brevíssim espai de temps que va permetre'm la llei de la gravetat, a pocs metres del sòl, la vaig poder contemplar en tota la seva magnificència i bellesa, just abans d'esberlar-me com un meló al bell mig del carrer.

En aquell precís instant m'hauria agradat haver disposat del temps suficient per recordar el que havia estat l'amor de la meua vida i insultar-lo, però no va ser possible.

■ ■ ■

Pe d'errades:

FE D'ERRADES: En el número anterior de Lo Pedrís, número 66, en l'article Franco, Victòria, República, d'Andreu Vernet en la pàgina 31, quasi al final de la primera columna, vam escriure "Marugrossos" per dir el nom dels canons i hauríem d'haver escrit "El Narangero".

Andreu Vernet ens aclareix que ignora perquè tenia aquest nom. Ens dona constància que aquest Narangero era un fusell a metrallador inventat pels nazis durant la guerra europea destinat a consumir el gran estoc de munió de 9m/m llarg. És possible que l'escamot del caporal Pérez el situés a l'esquena dels Patacons al aplicar-los la llei de fuga.

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia



Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

ASSOCIACIÓ AMICS DE LES MUNTANYES DE PRADES

■ **Maria Antònia Simó Munté**
(la Tuní).

Presidenta de l'Associació d'Amics de les Muntanyes de Prades.

Ara ja fa uns anys, el 1997, entorn d'un grup de persones lligades al territori, bàsicament veïns de Mont-ral i Farena, va sorgir la voluntat d'organitzar-se per a realitzar diferents activitats que poguessin dinamitzar culturalment l'entorn geogràfic on vivien i per extensió el relacionat amb les Muntanyes de Prades.

Aquell grup de gent, per poder donar forma i veu als seus anhels, va crear una associació sense ànim de lucre: l'Associació d'Amics de les Muntanyes de Prades.

Des del seu inici, aquesta associació ha dut a terme diferents actes amb l'objectiu, a més de l'esmentat anteriorment, de donar a conèixer aquest territori per a la gent en general. La de casa i la de fora.

Els primers passos foren una sèrie d'activitats culturals: xerrades, exposicions i alguna sortida de descoberta per la zona. Les primeres sortides van ser batejades amb el nom de "Racons i Raconets" i buscaven engegar i ampliar el coneixement del nostre entorn natural. Amb el temps la massa social va anar creixent, actualment entre 70 i 80 socis, i es va comprovar que el que més motivava l'assistència era de forma significativa les sortides i excursions. D'aquí sorgeix la Caminada pel Massís de les Muntanyes de Prades, que enguany ha celebrat la seva dissetena edició. S'han fet conferències, exposicions, caminades, excursions, curses de BTT, concursos de fotografia, presentacions de llibres... Tot sempre amb l'esperança de donar vida al nostre petit món i de projectar-lo el més enllà possible. La primera camiseta que es va estampar (amb el dibuix del logo de l'associació) portava escrita la frase "conèixer és estimar" com a declaració d'intencions per part de les persones que anaven tirant endavant l'entitat.

De totes les activitats realitzades, la que presenta més volada és la Ca-



minada pel Massís de les Muntanyes de Prades, abans esmentada, i amb un recorregut circular amb sortida i arribada en els pobles del nostre àmbit geogràfic. Cada any un poble diferent, intentant en cada edició i sempre que sigui possible, recuperar algun camí antic i perdut, algun grau amagat per l'oblit i la natura o qualsevol pas de muntanya que ens sembli bonic, interessant i poc conegut.

A Vilaplana es va celebrar l'octubre del 2008. Enguany es farà a Vallclara (Conca de Barberà).

Entre les activitats de caire esportiu relacionades amb la muntanya, caldria destacar-ne dos: la cursa dels Almogàvers, el 2017 la setena edició, que fins a dia d'avui ha estat sempre amb sortida i arribada a Prades i que forma part del Circuit Català de Caminades de Resistència de la FEEC i la Mitja Marató de Muntanya de Mont-ral, transformada actualment en Les Montralines, afegint-hi una caminada de 10 quilòmetres per la capçalera del riu Glorieta que aquest any passat ha completat la seva desena edició.

Entre les activitats de caire més social o cultural cal destacar el primer Fòrum Econòmic, Social i Cultural de les Muntanyes de Prades que entre el 30 de maig i el 2 de juny del 2011 es va celebrar a la localitat de Prades, on van prendre part diversos col·lectius. Aquest es realitzà amb la intenció de

ser un punt de trobada d'habitants i entitats socials, de fomentar el coneixement del territori, de debatre sobre el seu desenvolupament sostenible i d'intentar construir una visió de conjunt de tots els agents que hi actuen. El Fòrum es va dividir en quatre blocs principals: Medi Rural, Cultura, Turisme i Serveis Socials. Com a ponents hi van estar presents, entre molts d'altres, el Joan Llorba com a president de l'Associació de Caçadors de Prades, la Margarida Genera, arqueòloga, l'Anton Vallvey com a representant del PNIN de Poblet o l'historiador Josep Ma Grau Pujol.

A partir també de l'any 2011 es va posar en marxa la Secció d'Esports de Muntanya que és des d'aquesta data l'encarregada, específicament, de programar i realitzar els esdeveniments esportius vinculats a la muntanya (per exemple l'Almogàvers). Aquesta secció està adscrita a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC). Un altre acte important per a l'Associació va ser l'organització del 51è dia de Muntanya de la IV Vegueria de la FEEC a Farena, amb una assistència de més de 350 excursionistes.

L'Associació d'Amics de les Muntanyes de Prades és oberta a tothom qui vulgui treballar per al territori en la seva vessant dinamitzadora, entesa en el aspecte cultural, social i esportiu, i en la seva divulgació, tant pels de casa com pels de fora. Oberta a escoltar gent que pugui aportar nous projectes i noves idees, a estudiar-les i a ajudar a engegar-les si existeix la possibilitat.

Des de l'associació continuem treballant per tirant endavant les tasques de preparació de les diferents activitats, i així continuar fent territori.

Si us interessa fer-vos soci o sòcia us podeu adreçar a la web www.aamp.cat, on trobareu la informació. Si voleu contactar per correu electrònic, aamp@aamp.cat.

Membres de l'Associació col·laborant en el 51è dia de Muntanya.



■ La Redacció



La Marta amb una mostra de *Lo Pedrís* a la depressió del Danakil (Etiòpia).



60 anys de la quinta del 1957

La quinta del 57 ha celebrat els seus 60 anys amb un cap de setmana a Barcelona. No ha faltat de res; casa Batlló, Teatre Victòria, la Sagrada Família, l'Hospital de Sant Pau, i molta gresca !

El Casal Vilaplanenc celebra l'Assemblea General Ordinària

■ Junta del Casal Vilaplanenc

El diumenge 19 de març vam celebrar l'Assemblea General Ordinària de socis que, com estableixen els estatuts de l'entitat, s'ha de convocar anualment.

En l'assemblea es va aprovar mantenir les quotes de socis de l'any 2016. Es va introduir una novetat pel que fa a les famílies nombroses: a partir d'ara, les famílies que disposin de carnet de família nombrosa tindran un 10% de descompte en la quota. Fins ara el descompte només s'aplicava per a famílies amb més de 2 fills fins que el primer fill/a feia 18 anys. Per aquest motiu cal que les famílies que disposin

de carnet de família nombrosa enviïn el document escanejat al correu electrònic casalvilaplanenc@gmail.com.

Es va presentar, també, l'informe de gestió de l'entitat en el qual s'assenyalaven les principals actuacions que s'havien dut a terme durant l'any. També es va informar de la

massa social de l'entitat, que compta amb 577 socis, durant l'any 2016 es van produir 39 noves altes, tancant-se l'any amb un saldo positiu

de 8 socis.

També es va efectuar el relleu a la Junta, el Daniel Virgili va deixar la junta i en el seu lloc va entrar-hi l'Andreu Olesti. Des del Casal Vilaplanenc aprofitem per agrair al Daniel la tasca realitzada en aquesta etapa a l'entitat.



Esquiada Jove a Cerler

■ Grup de Jovens de Vilaplana

Com ve sent habitual darrerament, el primer cap de setmana de febrer, vam organitzar des del Grup de Jovens una sortida a esquiar. Aquest any vam escollir el pirineu aragonès, concretament les pistes de Cerler del grup Aramon i pel que fa a l'allotjament fèiem nit als bungalows del càmping de Sesué.

Els bungalows de 42 m2 comptaven amb dues habitacions dobles, menjador, cuina, lavabo i terrassa. Nosaltres érem 15 persones i disposàvem de 3 bungalows de manera que, a banda dels llits, hàviem d'utilitzar el sofà-lit del menjador per a dormir-hi. La veritat és que vam estar-hi molt bé, i per trencar els tòpics d'aquest tipus d'allotjaments podem assegurar que no vam passar gens de fred. Així doncs, ens atrevim a recomanar-vos el càmping la Borda d'Arnaldet.

Vam sortir esglaonadament amb cotxes des de Vilaplana a partir de divendres al migdia, segons la disponibilitat de cadascú, i els primers en arribar es van encarregar de repartir el menjar als bungalows, de manera que quan la resta van anar arribant ja es van trobar la nevera plena a punt per sopar.

No sabem qui és el gafe però darrerament sempre que pugem a esquiar tenim un cap de setmana mogudet pel que fa a aspectes meteorològics i aquest any no va ser diferent. Les previsions eren de neu i vent i el dissabte ens vam despertar amb la incertesa del que ens trobaríem. Durant la nit havien



caigut prop de 20 centímetres, seguia nevant moderadament i la visibilitat no era massa bona. Tot i que només van obrir 15 km esquiables vam aprofitar el dia i la bona neu dels pols recent caiguda que vam trobar fins que van tancar pistes a les 5 de la tarda, calia aprofitar el dia ja que les previsions per l'endemà encara eren pitjors.

Diumenge al matí, ens vam despertar amb un temps similar, de nou durant la nit havien caigut uns 20 centímetres de neu, els dubtes estaven en la visibilitat i les pistes que trobaríem obertes. Vam fer les maletes ja que no tornaríem a l'allotjament i vam pujar cap a pistes amb bones notícies ja que la informació que donava l'estació era de gairebé 40 km esquiables oberts. Un cop a pistes ens vam trobar amb una neu espectacular, i amb un dia amb bona visibilitat amb estones de sol. Vam poder gaudir de la neu recent caiguda i d'un dia molt millor del que ens imaginàvem. Així doncs, vam apurar fins a última hora de la tarda per esquiar, i després de fer les últimes baixades vam anar cap als cotxes a canviar-nos i enfilars la carretera que ens havia de portar fins a casa. Després de més de 3 hores de cotxe i gairebé 260 quilòmetres arribàvem a casa pensant en la propera...



Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra.Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel.: 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Poligon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

CARNAVAL 2017 A VILAPLANA

■ Dolors Sentís

Què hem de dir del Carnaval de Vilaplana!!! Ja és el tercer any consecutiu....no sé si aguantarem molts anys, ja que sempre sorgeixen imprevistos, alguna que altra dificultat... però allà estem!!! Les forasteres, on posem la banya... clavem la canya!!! Ens en vam sortir prou bé, la rua, gràcies al Pavel i el seu fantàstic cotxe-altaveu va ser tot un èxit, amb música, gresca, ball i gentada pels carrers de Vilaplana, només hi van faltar les carrosses. Potser un altre any.

Ja a la sala del casal, gràcies també a la Junta del Casal que gentilment ens la va cedir sense cap cost, vam poder disfrutar de disc-jockey, berenar gratuït i concurs de disfresses... les forasteres som molt esplèndides. Entre ball i ball el jurat s'anava fixant amb les disfresses i ens van oferir el seu veredict:

Categoria Infantil:

1r Nua Roig

2n Lluç Badia

3r Magí

Categoria adult:

1r Alba Closa Categoria Grup: Els Pirates

I també entre ball i ball, vam anar recollint i escombrant el terrible confeti!! Com s'escampa!!

Gràcies al Josep Bigorra que molt amablement i amb molta paciència ens va fer el cartell de Carnaval, millor que el de Sitges!!

Gràcies també als nostres col·laboradors, ja que van fer



possible aquest carnaval, petit i eixerit que celebrem a Vilaplana.

Gràcies a tots els participants per fer-nos costat, les forasteres estem molt agraïdes per aquesta mostra de suport. Fins l'any que ve!!!



Cartes i més cartes



■ Alumnes de cicle inicial

Durant el segon trimestre els alumnes de Cicle Inicial hem treballat la carta.

Vam començar el nostre aprenentatge llegint una carta i comparant-la amb el format de la postal que ja havíem vist el trimestre anterior.

Volíem veure com és i per a què ens pot servir una carta. Vam començar pel contingut interior observant les parts que no hi poden faltar mai: la data, la salutació, el text, el comiat i la signatura. També vam treballar el sobre amb l'adreça i el remitent.

Després d'haver practicat una mica vam decidir que

escriuríem una carta als alumnes de Cicle Inicial de l'Aleixar. Vam començar escrivint la carta en brut i quan va estar tot correcte ho vam passar a net. Després vam fer el mateix amb la informació del sobre.

Quan ho vam tenir tot llest vam anar a comprar els segells a Cal Teodoro i els hi vam enganxar.

Per acabar vam anar a deixar les cartes a la bústia de la plaça de l'ajuntament. Vam estar molt contents. Esperem, amb moltes ganes, rebre resposta dels alumnes de l'Aleixar.

Una fisioterapeuta ha vingut a l'escola

■ Aules d'infantil i cicle inicial

La Dolors Sentís, que és la mare de la Paula, és fisioterapeuta i ens ha ensenyat a fer massatges. Els massatges, els hem fet a l'esquena, al cap, a les mans i a la cara.

Ens vam fer molts massatges entre tots.

Tot seguit us explicarem com els vam fer:

Massatge de l'esquena

1. Ens vam seure a la cadira del revés, amb el respall davant la panxa.
2. Fèiem rodonetes amb el palmell de la mà amb moviments de dins cap a fora. Vam començar des de baix fins arribar al clatell.
3. Després fins els braços i les mans.

Massatge del cap

1. Des del mig del cap fins al front anàvem fent rodonetes amb els dits.
2. Després tornàvem cap al mig i baixàvem fins al clatell.
3. I des del clatell, passant per les orelles i fins al mig del cap.

Massatge de les mans

1. Agafàvem la mà d'un company i li fèiem massatges amb els dits al dors de la mà.

2. Després giràvem la mà i li fregàvem el palmell de la mà amb la nostra.
3. Doblegàvem els dits amb compte i també els estiràvem.
4. Vam tornar a fer el primer massatge que fèiem amb els dits.

Massatge de cara

1. Primer fèiem un massatge al front.
2. Després, massatge des del nas fins a les galtes.
3. Després de la barbeta a les orelles.
4. Vam fer amb els dits rodonetes al front.
5. I l'últim, del nas fins al front.

Ens ho vam passar molt bé i vam quedar relaxadíssims!!!

Gràcies Dolors!!!



BARCELONA, MOMENTS POLÈMICS

■ Andreu Vernet Martí

Vil·la Joana és un antic mas senyorial situat a Vallvidrera, en plena serra de Collserola, lloc de llum, pau i tranquil·litat, on els senglers pasturen glans per l'era.

Va ser escenificat en la pel·lícula «La ciutat cremada» d'on, a toc de campana, s'anuncià la mort de Mossèn Cinto Verdaguer i Santaló a la classe obrera reunida en festa fent passar la veu anunciadora de la mort del poeta del poble.

Avui, propietat de l'administració, en algunes estances hi ha museu dedicat a Verdaguer, motiu pel qual l'he visitat recentment. Entre diversos estris, hi ha el llit mortuori encarat a la finestra que permet veure de ple les muntanyes de Montserrat de la seva venerada Moreneta.

Exposats en una vitrina vaig descobrir dos dibuixos d'un còmic satíric que em van fer reflexionar durant uns dies fins a interessar-me amb més detall del que ja sabia del Marquès de Comillas, al qual la ciutat dedica un monument al barri gòtic, districte Ciutat Vella, entre correus i el restaurant 7 portes.

Antonio López i López, (1817 - 1883) va posseir un gran poder econòmic i rellevància social i, com a tal, el seu gran amic Alfons XII li concedí el títol de GRANDE DE ESPANYA i senador vitalici. Relacionat també amb la família Vidal-Quadres, antecessors de l'actual polític, indians com ell, banquers i negociants, que degut a una gran amistat el van acollir a casa seva un temps.

La seva dona, de la nissaga Güell i també d'origen indià, va fer de pont en la construcció d'un magnífic palau d'art modernista a Comillas (Santander) d'on ell procedia. No hem d'oblidar que Güell va fer possible que Gaudí pogués expressar i impulsar l'art en construccions reconegudes mundialment.

La seva fortuna econòmica no tenia fi: propietari i creador de la línia/



Cinto Verdaguer i Santaló té una estàtua al cim d'un obelisc al passeig de Gràcia, envoltada sempre de trànsit rodut.

correu amb moderns vapors cap a les colònies americanes i Filipines; la Companyia General de Tabacos de las Filipinas, banquer, navilier, cruel esclavista i cofundador de la «Liga nacional» contrària a la llei que havia abolit l'esclavitud, cosa que el va fer mereixedor del renom «Negro Domingo» per voluntat popular.

Quan el mossèn era rector de l'església de Betlem (Rambla - c/ Hospital), el marquès vivia a l'altre costat (actual palau Moià), darrera l'antic magatzem SEPU, i Verdaguer va instal·lar-se a la vivenda del matrimoni López/Güell i la convivència no fou bona.

Diuen que la religiositat quasi mística del poderós López va topar amb el comportament de Verdaguer enfrontat amb els jesuïtes i el bisbat, o també per problemes domèstics i obscur en els quals entra en joc el cunyat del senyor López.

El cas és que el mossèn és desti-

nat a cobrir les necessitats espirituals dels viatgers del vapor «CIUDAD CONDAL» i travessà nou vegades l'Atlàntic. És allí, en la solitud, llunyania i enyorança i havent patit una terrible tempesta, que modifica en la mar el que havia escrit en terra de l'Atlàntida.

El Virolai i l'Emigrant donen fe del patriotisme religiós del gran poeta.

Antonio López i López

Té un monument que havia retirat la república i restablert la dictadura. Una base ampla, sòlida i robusta que donen suport a l'esclavista i la seva gran fortuna, amb una dedicatòria al frontal en català antic del poeta del poble:

EXIM SR. D. ANTONI LÓPEZ
MUNTAT DE TOS NAVILIS EN LÁLA
BENEIDA BUSQUI DE LES ESPÈRIDES
LO TARONGER EN FLOR, MÉS AY !
ES JA DESPULLES DE L'ONA QUE HA
TANTS SEGLES SE N'ES ENSENYO-
RIDA I SOLS PUCH OLORIRTE SI'T
PLAUEN EIXES FULLES DE L'ARBRE
DEL FRUIT D'OR. - JACINTO VERDA-
GUER PRE - VAPOR TRASATLÀNTIC
CIUTAT CONDAL 18 NOVEMBRE
1876

Entre l'edifici de Correus i el restaurant 7 portes trobareu el monument.

Tornant a l'inici, els gravats del còmic eren dos: l'un conseqüència de l'altre. Uns obrers estiren una corda que han lligat al coll del marquès i a l'altre el mateix grup ovaciona l'estàtua de Verdaguer que han col·locat al lloc del Marquès de Comillas.

Si aquest era el desig popular del 1909, encara avui és viu; avui quan en els plens municipals es qüestiona retirar-lo de nou, seran els barcelonins qui ho decidiran.

Sortosament, avui la corda l'estiren els representants amb la força de les paraules.

Però queda ben clar que la idea no és nova ni dels quatre polítics actuals. La remor ve de molt lluny.



L'aranya trencada

■ Pitxi

L'escenari on passen els fets té lloc en un àtic de luxe a New York. Concretament, al número 77 de la Setena Avinguda de Manhattan, on resideix la família Hudson. La Sra. Hudson ha de fer reformes al pis a causa d'un escapament d'aigua que li ha podrit algunes zones del parquet de caoba de la sala més noble i espaiosa de la casa. Aquesta té unes vistes precioses a Central Park. Aprofitant que ha de renovar l'entarimat del terra, ha decidit pintar l'àtic sencer. Les parets no estan mal conservades, però l'estuc de gota està passat de moda i vol que, a més de restaurar la pintura, li allisin les parets. El sostre de la sala noble té motlures neoclàssiques. L'un i les altres estan pintades de blanc setinat, però el conjunt ja està una mica engroguit pel pas del temps. Al centre, hi penja un gran llum d'aranya de dos pisos de 7 braços, dels quals s'hi despengen centenars de llàgrimes de vidre que tentinegen i tornassolen les incomptables llums de les minúscules bombetes. És un llum antic i valuós que li van regalar els sogres quan es va casar. És la peça que més li agrada i que mai deixa de mostrar orgullosa quan la visiten els seus convidats.

Són les 6 del matí a la Gran Poma d'Or i la ciutat comença a despertar. La Sra. Hudson ha començat a obrir els ulls ja que les reformes la tenen il·lusionada però també neguitosa. Una amiga seva amb la que comparteix estones al gimnàs li va recomanar una empresa de pintura de Queens. Li va explicar que són força competents i no gaire cars. El pressupost el va trobar ajustat. A més, no fa gaires dies havia parlat amb el cap de l'empresa i li va semblar un home responsable. Li va explicar tots els detalls de com durien a terme la feina i de quins serien els colors més adients per ambientar el seu pis. Li va donar confiança. No calia fer-se amb el servei de cap decorador. Ella tenia prou criteri i no volia despeses supèrflues.

La Sra. Hudson s'aixeca del llit sense despertar al seu marit, es posa sigil-

losament les sabatilles de roba vellutada i se'n va cap a la cuina a preparar-se un bon cafè. Vol estar ben desperta quan li arribin de bon matí els pintors que ha contractat.

Mentrestant a la mateixa hora del matí, als afores de Manhattan, concretament en un magatzem del barri de Queen's, dos operaris i el cap de l'empresa **TUNING AND DECORATING PAINTERS** estan carregant la furgoneta de l'empresa per anar per primera vegada a treballar al luxós districte, on els han encarregat una suculent feina. El seu cap, en Paco Méndez, és un mexicà grassonet, una mica calb i ja entrat en anys. Porta 27 anys treballant en aquell barri, on després de molts anys de rosegat molts ossos, finalment ha pogut prosperar. Ja feia temps que volia ampliar la seva clientela i aquesta serà una gran ocasió per canviar de lliga i poder jugar en una divisió superior. És geniüt i ambiciós. Des que va arribar tenia el somni americà de triomfar clavats al moll de l'os. Una de les claus, segons el seu projecte, era tenir al seu càrrec treballadors competents que li donessin bona publicitat, i és clar, substanciosos beneficis. El seu encarregat, Desiderio Buendia, és un dominicà de pell fosca canyella que porta 7 anys a l'empresa. És un bon home, treballador, tranquil i molt curós en la seva feina. Mai li ha fallat.

A causa del gran volum de feina pel boom immobiliari, l'empresari Méndez no fa gaire que s'ha vist obligat a contractar a Lu Txing, un xinès de dinou anys mig il·legal, d'ulls amb forma de trau i de pell esgrogueïda. És camallarg i una mica desmanegat i ja fa dies que vagarejava mig perdut pel barri. Quan el va entrevistar, no li va causar massa bona impressió perquè el veia massa atabalat i parlava un anglès macarrònic, amanit de vegades amb paraules estranyes que va pensar que devien provenir del xinès mandarí. Per adobar-ho, parlava tan fluix que no l'acabava d'entendre prou bé.

— Parla més fort i més clar, xino dels kullons- va etzibar, en Méndez, cridant-li a la cara.

Però en Lu Txing tenia a favor seu

que era prudent, educat i molt voluntariós. I no li replicava mai, ni li deia el que realment pensava. En realitat, l'engegaria a la puta merda i li diria que es fotés els seus bruts diners pel forat del cul. Però el jove necessitava aquella feina com fos. Feia temps que la cercava i no tindria gaires més oportunitats en aquella mena de selva urbanita plena de llops cobdiciosos. Finalment, l'empresari li va fer un contracte escombraria i el va posar en plantilla. A en Lu Txing no li agradava el menyspreu amb que el tractava aquell panxut fastigós que tenia com a cap. Però no tenir mai ni un dòlar és molt cru. I més en aquella ciutat on tot es mesurava pel valor dels diners.

Al cap de mitja hora, és a dir, les 6,30 a.m., ni més ni menys, la furgoneta ha quedat carregada amb tots els materials necessaris per realitzar la feina estipulada i donar-li una bona queixalada a la Gran Poma d'Or.

A les 8 en punt del matí, la Sra. Hudson escolta el so conegut del timbre de la porta del seu luxós àtic. Mira pel interfon i veu que són els pintors. Prem el botó per obrir-los la porta de baix al carrer. Veu que porten un mono blanc amb un logotip ostentós i una mica *friqui* de l'empresa en el que es dibuixa un corró tenyit de groc amb les inicials **T.D.P.**. Després de descarregar mil i un estris de pintura al hall principal de l'edifici, els introdueixen a poc a poc i amb cura a l'ascensor lateral de servei. El porter de l'edifici, amb cert aire de superioritat els mira de reüll i amb cara de pocs amics, no sigui cas que li embrutin o li facin malbé alguna cosa en aquell hall impol·lut i majestuós que ell creu que governa. En Méndez, malgrat la gran experiència que atresora, no deixa d'estar una mica nerviós davant d'aquell escenari de luxe. Però en el fons pensa que és part del preu que ha de pagar. En Desiderio no mostra cap signe d'intranquil·litat. Té els nervis d'acer. Però el jovenet peó de pintor, en Lu Xing no para de picar amb els seus dits les portes d'acer brillant i de mossegar-se les ungles, mentre ascendeix dins de l'ascensor. El seu cap li diu de mala manera que pari

■ La Redacció

Almusara

Lo qu'amaga la boira

- Autor: Gausachs, Ramon
- ISBN: 978-84-9975-822-0
- 624 pàgines
- Tapa rústica
- 170 x 240 mm
- Col·lecció: Narrativa N° 88
- Data de publicació: Gener 2017
- Veure primeres pàgines
http://www.pageseditors.cat/media/docs/9788499758220_L33_23.pdf
- Disponibilitat: En existència
- 24,00 €

“Una obra que incita a prendre el bastó i posar-se caminar, retrobar-se amb la serralada de la Mussara (...) i delectar-se amb el paisatge que s'obre al seu davant, sentint les aromes del bosc, l'escalfor del sol sobre la pell, escoltar els sons que transporta l'aire, gaudir amb les espurnes de la llum canviant a cada minut... I, sobretot, recuperar la memòria de vida d'aquelles persones que un dia van conrear la terra on van viure, estimar i morir. Algunes de les descripcions ambientals de la novel·la són un veritable retrat de l'època: l'antropologia de la festa de la matança del porc; els contrastos entre la medicina d'avui amb la d'ahir; la cruesa de totes les guerres...” (Eugeni Perea Simón. Doctor en història moderna, escriptor i cap de l'Arxiu de la Diputació de Tarragona).

de tamborinar aquells dits llargueruts i nerviosos sobre l'acer i que d'una puta vegada es posi tranquil. L'està neguitejant. Per fi, arriben a la setena planta on hi ha l'àtic que han de pintar. La porta ja està entreoberta. En Méndez demana permís de forma educada per a poder entrar a la Sra. Hudson. Finalment, entren i es disposen a realitzar els treballs.

La Sra. Hudson, al cap d'una estona d'arribar els pintors, marxa cap al gimnàs i deixa que l'empresa faci la feina. No és que confiés plenament en ells, però no volia moure cap dit ni facilitar-los cap tasca. Per això ja haurà de pagar els emoluments de pintura que li han pressupostat. Mentrestant, en Méndez no para de donar ordres ben específiques als seus empleats. No para de renegar ja que la feina, malgrat la llarga experiència, li ve una mica gran. Està sobreexcitat.

— Sobretot Txing, - li diu en Méndez- tingues molt de compte amb el llum d'aranya del saló. Val un dineral i no tinc clar que la meva assegurança em pagui els desperfectes. Si trenques res, ho pagaràs tu. Ho entès?

— Sí, sí... No pateixi, Sr. Méndez - li respon fluixet i amb prudència en Lu Txing.

En Desiderio, coneixia bé al seu cap i pensa que ja li passaran aquells rampells de mala bava amb que tracta als seus subordinats. D'amagat, li explica al jove peó que el seu cap és com el sidral que puja molt però que després de la forta bromerada li marxarà l'escuma.

Tanmateix, aquelles amenaces encara fiquen més nerviós al jove peó i una suor freda i persistent li comença a fer tremolar les mans i aquelles llarguerudes i poc fibrades cames que estan enfilades dalt de l'escala, intentant tapar el gran llum d'aranya per no

embrutar-lo amb la pols que farà polint l'estuc de les parets. De sobte, nota una forta fiblada d'una aranya més petita, menys ostentosa però més real i virulenta que es sent ofesa que la toquin mentre dormitava tranquil·la dins la seva finíssima tela en la que s'entortolligava a l'interior del llum. I amb el dolor de la fiblada que experimenta en Lu Txing, succeeix l'inevitable. Un fort estrèpit fa tremolar la sala i l'àtic sencer i el gran llum d'aranya s'esmicola en milions de bocins de cristall.

I amb la gran trencadissa, les males notícies per l'empresari i pel seu desvalgut treballador xinès es va anar succeint en inexorable i desafortunada cascada. Llavors en Méndez va deixar de creure en aquell lema que havia llegit per primer cop, quan era un jove emigrant i començava a estudiar anglès a la ciutat dels gratacels, que diu: “*The grass is greener in the other side of de fence*” . I

Nota a peu: I l'herba sempre es veu més verda des de l'altre costat de la tanca

Josep M Garcia Abelló
novembre de 2106

Dedico aquest conte a Xavier Joanpere Olivé, amic, company de lluita i d'ofici pintor, com jo.



Les Brases de Ca l'Olla
restaurant
Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565



VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

Un Racó amb Vistes a la Sanació

Una ment negativa mai podrà donar-te una vida positiva

■ Alba Borràs Díaz

Naturòpata i psicòloga de l'educació.

Ja sóc aquí de nou. Aquesta vegada per parlar de com la confiança en la pròpia curació té conseqüències en la salut o el que seria el mateix, com allò que pensem afecta el nostre cos.

Un exemple ben clar i conegut per tothom seria l'**efecte placebo**; existeixen molts estudis que demostren l'eficàcia de prendre una substància que no



té qualitats curatives, però que en ingerir-la produeix un efecte sanador en la persona que se la pren creient que és un medicament per a la seva afecció.

La paraula en si, *placebo*, prové del llatí *placere* que significa – complaure, la persona en prendre-la diposita la confiança en el fet que la substància li generarà unes conseqüències beneficioses, començant així dins el cervell una sèrie d'accions. El que ocorre és que la ment genera uns pensaments, que al seu torn creen unes emocions, que a la seva vegada provoquen l'acció a nivell físic. És llavors quan el cos segrega unes hormones o substàncies químiques per combatre el dolor que acaben exercint l'efecte beneficiós que necessita la persona.

El placebo s'ha utilitzat amb èxit per al dolor i també per a disminuir la pressió arterial, generar els moviments intestinals, obrir les vies respiratòries, entre d'altres.

Així hi ha multitud d'estudis científics que demostren com les expectatives

positives de la persona davant un tractament o un professional, que en termes psicològics s'anomena *adherència*, les conviccions, les creences, també les espirituals, la fe i la **motivació de curar-se generen curació**.

Ja fa molt anys, abans de començar els estudis de psicologia, vaig sentir que la motivació en la curació representa un 60 % de la mateixa, em va sorprendre molt i ara hi ha infinitat d'estudis que ho demostren.

L'efecte *nocebo* és el contrari, aquest ens explica com l'estrès pot provocar canvis aguts o crònics, generant una malaltia física. Afirmació que em porta a presentar-vos a *Mario Alonso Puig*, cirurgià general i de l'aparell digestiu a l'Hospital de Madrid, qui afirma que existeixen molts estudis de psico-neuroimmunobiologia (quina paraula més llarga!) per a dir com afecta la ment i allò que pensem al cos i en particular al sistema immune.

Un dels estudis que més m'ha cridat l'atenció diu que un minut donant-li voltes a un pensament negatiu deixa el sistema immunitari en una situació "delicada" durant 6 hores. Imagineu si es dona tómb a alguna idea en negatiu durant hores o dies sencers!!

L'estrès negatiu inhibeix neurones de la memòria i de l'aprenentatge. A tots ens ha passat que una gran preocupació ens ha deixat sense la capacitat de raonar i prendre decisions encertades.

Si li donem la volta, pensar en positiu genera canvis a nivell mental. Hi ha investigacions que demostren que parlar-se en positiu genera canvis en l'estructura cerebral, justament un estudi realitzat amb persones diagnosticades de trastorns psiquiàtrics que es van començar a parlar en positiu, van aconseguir reconstruir circuits neuronals per uns de nous i sans, substituint els que abans generaven la malaltia.

En paraules de *Mario A.P.*: "Fins ara ho deien els il·luminats ara també la ciència diu que la confiança en un mateix, l'entusiasme i la il·lusió té la capacitat



d'afavorir les funcions òptimes del cervell."

Observacions similars fa *Joe Dispenza*, bioquímic i doctor quiopràctic que ens parla de les **remissions espontànies** que ha presenciat, és a dir, la curació de sobte d'una malaltia greu, sovint sense explicació mèdica, assegura que no són tan espontànies donat que podem afavorir la salut per mitjà del pensament positiu; o el que és el mateix: deixar enrere l'enuig, l'odi, l'enveja, la crítica no-constructiva i tota la resta d'actituds i formes de fer que generen desequilibris i que fan mal a la salut emocional i mental i que acaben afectant el cos.

Els malalts que van acabar sanant de forma "miraculosa" tenien trets en comú:

Van deixar enrere formes de raonament negatiu

Acolliren en el seu lloc, formes de pensar positives

Ens van fer una sèrie de preguntes importants com: qui vull ser? Què puc fer per viure millor? Què he de canviar? I, per suposat, van dur-ho al terreny pràctic.

Destinant la seva energia en pensaments i accions per arribar a ser la persona que volien ser, a nivell de creences, formes de fer i de ser i a nivell de salut, també.

Totes van adonar-se que la **intel·ligència de la vida** està dins seu i van decidir reconnectar-se a ella. I què és la intel·ligència de la vida? És la intel·ligència innata que dins el nostre cos fa, per exemple, que els pulmons segueixen respirant i repartint l'oxigen per

totes les cèl·lules o que el cor bategui, i aquestes persones van deixar la cura a les mans d'aquest innat, per mitjà de la confiança i la fe que no podia ser d'altra manera.

A tot això, sempre m'ha agradat la frase que diuen alguns docents a les seves conferències o cursos: "No Em Creguis - Prova-ho i Experimenta-ho Tu Mateix/a". I per on començo, us preguntareu ?

Doncs una bona forma de començar a aquietar la ment és tornar tota la nostra atenció a la nostra respiració, per començar no cal respirar de cap forma especial, n'hi haurà prou a començar a prendre consciència de la nostra respiració, escoltant com inhem i exhalem, a quina velocitat, si és superficial o profunda. En aquesta ocasió només us diré que com més profunda sigui la respiració, més ens relaxarem i la ment

podrà anar fent callar la seva conversa inacabable.

Això em porta a la idea que el proper article podria escriure sobre els beneficis de la relaxació per mitjà de la respiració.

En aquesta ocasió us deixo el meu contacte de correu electrònic per si tinguéssiu algun dubte o volguéssiu que amplii o escrigui sobre alguna informació en concret. Per a qualsevol cosa aquí estic: terapia.albadd@gmail.com

PD: No volia acabar sense anomenar el cas de dues dones conegudes que després de curar-se d'una malaltia greu, com és el càncer, han dedicat la seva vida a ajudar els altres en el seu camí cap a la curació .

Una és *Louis L.Hay* que es va sanar d'un càncer amb teràpies alternatives i ha escrit alguns llibres com "Vostè pot Sanar la seva Vida."



I l'altre és *Suzzane Powell*, la qual va ser diagnosticada d'un càncer mortal als 20 anys, com diu ella: "que ningú et tregui l'esperança", va curar-se i ara es dedica al camp de la salut amb les seves conferències i llibres.

Sempre he tingut clar que si algú ho ha aconseguit abans, jo també puc; això sí, cal una bona dosi de força, voluntat, esperança i il·lusió.



Fotototeca interior

Picapedrers a Vilaplana



Josep Mestre Pucurull (Pep Bové) i Torcuato Marín, a l'any 1963 o 64, treballant les llambordes de granet amb que es van empedrar els carrers de Vilaplana. La foto, segons recorda Marín, està feta a la part de baix del carrer major, on avui en dia s'hi troba cal Llorach. A l'interior d'aquesta casa, hi havia un corral on s'hi trobava la farga on picaven les pedres.

Foto cedida per Torcuato Marín i Humbert Mestre.

Exercici físic i tensió arterial

■ Pep Chaparro

Sembla existir una relació inversa entre els nivells d'exercici físic i els nivells de tensió arterial. Hi ha una incidència reduïda d' Hiper Tensió Arterial (HTA) en les persones físicament actives, especialment en activitats de resistència (baixa intensitat i llarga durada), que tenen valors de pressió arterial sistòlica més baixos que les persones sedentàries.

L'exercici produeix millora en persones amb HTA lleu-gera o moderada, en concret l'exercici físic aeròbic (trotar, nedar, caminar, anar en bicicleta...) disminueix la pressió sistòlica (la màxima) i diastòlica (la mínima) de forma mode-rada, així com la pressió arterial mitjana.

També existeixen beneficis indirectes, ja que l'exercici físic produeix una disminució de diversos factors de risc de la HTA, com l'obesitat, l'estrès i millora dels hàbits de vida.

L'exercici ha de ser dinàmic, amb mobilització de grans

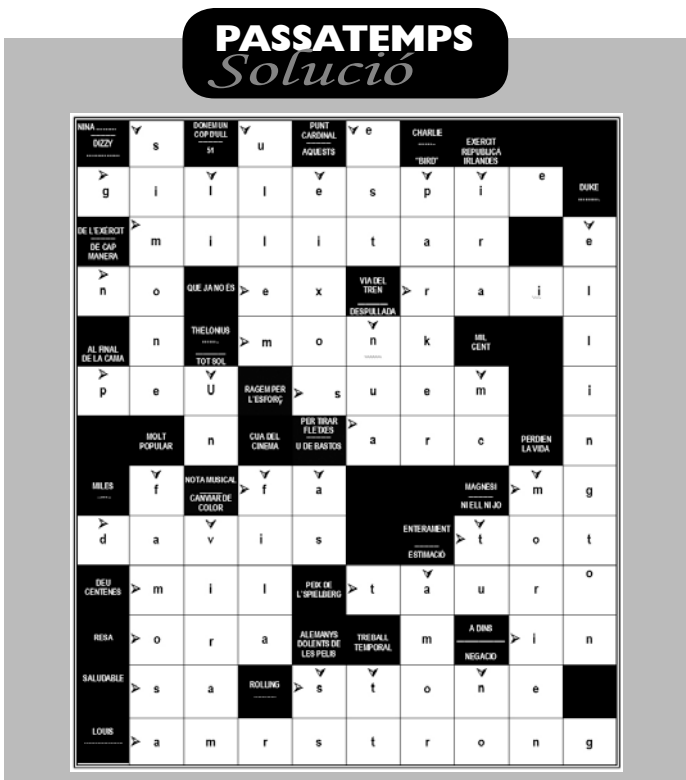
grups musculars, i baixes sobrecàrregues, ja que així permet disminuir els valors de pressió arterial, tant en repòs com durant l'exercici.

L'exercici aeròbic com la natació, ciclisme, carrera, marxa caminant, passeig, o trot és efectiu si es realitza sistemàticament. La regularitat en la seva pràctica és essencial, ja que els beneficis desapareixen si es deixa el programa d'exercici.

També l'exercici de condicionament muscular amb càrregues lleugeres i alt nombre de repeticions redueix la tensió arterial. Els exercicis o tècniques de relaxació o entrenament autogen produeixen una disminució indirecta de la tensió arterial sistèmica. Els exercicis d'estiraments també han estat considerats com a activitats correctes per hipertensos.

Es troba sota absoluta contraindicació pels hipertensos la realització de mètodes d'entrenament moderat-intens de la força, o exercici anaeròbic (exercicis d'intensitat alta i curta durada) com ara el fisioculturisme, halterofília o l'escalada, per sobre del 30% de la força màxima de cadascú, ja que el flux sanguini es redueix i produeix un augment de la pressió arterial molt destacable suposant un seriós risc en la HTA.

Es recomana realitzar almenys tres sessions setmanals, de 20-30 minuts a una intensitat mínima d'entre el 50-60% de la freqüència cardíaca màxima (220 - l'edat). Per exemple, un programa de 30 minuts d'exercici cada dia a intensitat moderada permet disminuir la HTA sobre un 50%.



Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA



L'esperver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 223 - 655 834 157

www.esparver.com

 /EsparverRestaurant

iuca
TALLES GRANS

C/ major, 12 - **REUS**, 43201
tel. **977 342 498**

iucamodatg@gmail.com

ARQUITECTURA EFICIENT

ESTALVI D'ENERGIA = ESTALVI DE DINERS

■ Daniel González Alguacil

Arquitecte

Alguna vegada heu pensat quant consumeix la vostra vivenda?

Molt probablement us haureu plantejat com reduir la despesa en calefacció o refrigeració.

Els edificis són els responsables del 40% del consum final de l'energia i del 36% de les emissions de CO₂ (diòxid de carboni) a tota la Unió Europea.

Fins fa uns anys, al segle XX, els edificis es feien amb una qualitat mínima i després es buscava el confort a dins omplint-los d'aparells que ajudessin a aconseguir-ho, sense tenir en compte la quantitat d'energia que es necessitava.

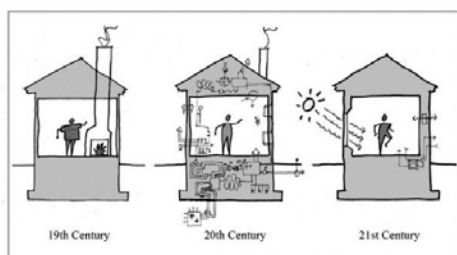
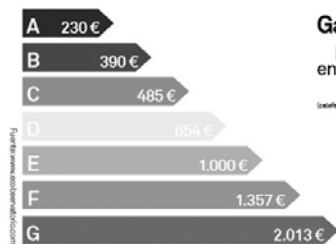


Image source: Albert, Richter and Timmann Architects

Avui en dia, els edificis de nova construcció ja estan sotmesos a complir amb normes que fan que el seu consum i les emissions siguin molt baixos (A finals del 2018 els edificis

públics han de ser de gairebé consum zero i al 2020 els privats). Es a dir, es busca el confort amb la menor aportació externa, aprofitant al màxim només el benefici de la pròpia construcció.



Gasto anual por categoría en una vivienda de 100 m² (calefacción, refrigeración y agua caliente)

I els edificis ja construïts fins avui en dia? Una manera de saber-ho és mitjançant un certificat energètic. Un document que avalua el consum d'energia i emissions de CO₂ i en el que es qualifica

l'eficiència amb lletres que van des de la A a la G, igual que s'avaluen els electrodomèstics. Tothom haurà vist les etiquetes quan els va a comprar.

I que volen dir aquestes lletres? Dues vivendes iguals de mida i número d'habitacions amb lletres diferents poden suposar una gran diferència de despesa anual.

Aquest document, simplement informatiu (no obliga a fer res un cop emès) és obligatori des de 2013 per a aquelles vivendes en venda o en lloguer i té una validesa de 10 anys. També es pot fer voluntàriament si un vol saber quant consumeix i com reduir aquest consum i part tant reduir la despesa econòmica que ens suposa fonamentalment la calefacció o l'aire condicionat (o ventiladors) segons l'època de l'any.

A part de les dades de consum que aporta sobre l'estat actual de la vivenda, la part més important són les possibles opcions de millora, que es basen en l'aplicació dels següents passos:

1. Necessitar Poc (Reducir la demanda)

Optimitzant l'orientació i aprofitant les condicions de l'entorn

Actuant als tancaments de l'edifici: parets i cobertes

1. **Ser Eficient** (Escollir sistemes d'acimatació òptims)

2. **Ser Net** (Incorporar energies renovables)

3. **Evitar el malbaratament** (Optimitzar l'ús i la gestió)

L'objectiu final seria aconseguir un edifici de consum nul, l'anomenada Casa Passiva, o gairebé nul.

No s'ha de pensar que sempre implicarà molts diners. Amb la detecció adequada del punts febles de vegades es pot guanyar confort amb una petita inversió.

Un exemple són les infiltracions d'aire a través de finestres poc hermètiques, caixes de persiana, portes d'accés a les vivendes, conductes mal segellats, etc... que poden incrementar la demanda energètica en un 15%. I això es pot solucionar incorporant al perímetre de les portes o finestres una tira d'aïllant adhesiu, aconseguint un

millor aïllament. Un sistema que costa menys de 5€ i estalviarà molt.

CuRioSiTaTS D'aRQuiTeCTuRa

Al 2008 es va començar a construir des de zero tota una ciutat, prevista per a 50.000 habitants.

Masdar, que significa **font, recurs**, és una ciutat ecològica dissenyada i situada a Abu Dhabi, Emirats Àrabs Units. Estarà proveïda per energia solar i el seu objectiu és no només ser sostenible sinó que s'autoabasteixi per si sola.

O un altre exemple habitual és el d'incorporar aïllament tèrmic a una façana o coberta. Aquests materials aconsegueixen que amb pocs centímetres de gruix es produeixi una gran millora de confort, i per menys de 40€ es pot cobrir una superfície de 10m².

En conclusió: un bon anàlisi i una inversió econòmica, que es pot amortitzar amb el temps, poden ajudar a millorar el vostre confort a casa, a part de col·laborar a la millora del medi ambient.

Qualsevol dubte o consulta: danigoal@coac.net

Activitats de la Llar de Jubilats, 1r trimestre 2017

■ Maria Mestre Mestre

El diumenge 5 de febrer vam celebrar la Festa de l'Hivern. Ens vam reunir 34 socis/es, amb un bon dinar, entremesos i un plat de sèpia amb mandonguilles servit pel Restaurant de Ca la Peirona, torrons, neules, vi i cava i un bon cafetó per arrodonir-ho tot.

Aquest cop no vàrem tenir poesies, ja que totes les rapsodes estaven malaltes. A totes els desitgem una bona recuperació, i que a la pròxima ja tinguin alguna cosa preparada !

La festa la vàrem acabar cantant, tot a cor, aquelles cançons que són ja tradicionals i que ja comencem a dominar força bé.

Jo voldria enviar, en nom de tots, un petit record per les nostres amigues i companyes Conxita (pasturet) i Montserrat (meliton); elles que varen nèixer amb uns pocs dies de diferència, el mes de gener. Les dues eren bones cantores (cadascuna a la seva manera), cantar els agradava molt. Nosaltres els desitgem, siguin a on siguin, que Déu les aculli en els seus braços i puguin continuar cantant, com tots nosaltres, aquelles cançons de tota la vida, sigui el Virolai, un Trisagi, o Les petites formiguetes. Estem segurs que elles sempre estaran contentes. D.E.P.

Aviat farem l'assemblea de canvi de junta i tindrem alguns canvis en l'associació. Ja us anirem informant.



600 persones participen a la caminada popular "Vilaplana - Reus"

■ Josep Bigorra Llauredó

El diumenge 12 de febrer es va donar el tret de sortida al cicle de caminades populars organitzat per la regidoria d'esports de Reus. Aquesta primera caminada ha comptat amb 614 inscrits, la majoria dels quals han fet la caminada des de Vilaplana.

Es van plantejar dos trams lineals (un de 13,3 km i un altre de 7,2 km) amb sortida a les 10.00 h des de Vilaplana i a les 10.45 h des de Maspujols, amb arribada en tots dos casos a la plaça del Mercadal de Reus.

L'organització va facilitar als participants un servei d'autobús gratuït que els traslladava des de la Plaça de les Oques de Reus fins a la rotonda d'entrada a Vilaplana de manera que no haguessin de desplaçar-se amb vehicles propis.



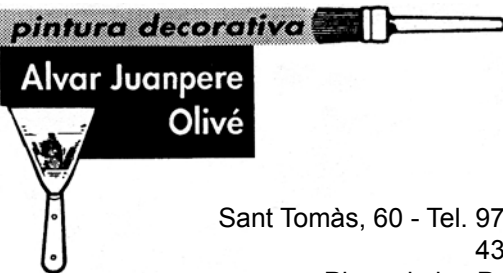
**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA



pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**



Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Marta C.
Estilista

C/ Dr. Fleming, 9
Tel. 661 359 418
43380 VILAPLANA



**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

GAUDÍ

**Centre de Reconeixements
Mèdics - Psicotècnics**

Permisos de
conduir i armes

Certificats
mèdics d'aptitud
esportiva

Certificats
mèdics oficials

**Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS**

Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57

www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com

**Tramitació gratuïta de la
renovació del permís de
conduir**

A VILAPLANA NO HI HA EXCUSA PER APARCAR MALAMENT!

■ **Tomàs Bígorra i Munté**

Alcalde de Vilaplana

El passat 21 de gener l'Ajuntament de Vilaplana i el Consell Comarcal del Baix Camp van inaugurar l'aparcament dissuasiu de l'Hort de la Morera. En les obres de posada a punt de l'aparcament s'hi han destinat 12.000 € provinents del Pla de Foment Turístic. Un pla que té per objectiu crear unes àrees d'estacionament públic, dissenyades i executades d'acord a criteris funcionals, estètics i com a punts d'interès per als municipis.

En el nostre cas es tracta d'una parcel·la de 1.258 metres quadrats amb més de 35 places d'aparcament senyalitzades i amb il·luminació nocturna situat en un punt estratègic al costat mateix del Casal Vilaplanenc i que ha

de permetre alleujar de vehicles la part baixa del poble.

Per això, s'ha signat amb els propietaris de la finca, la família Martí Abelló, un contracte d'arrendament pel que s'abonarà la quantitat de 1.000 € anuals i per un període de temps de 5 anys prorrogables.

Amb aquest nou aparcament, Vilaplana disposa de 4 grans zones d'aparcament molt ben distribuïdes per tot el municipi: la Planeta amb capacitat per a més de 50 cotxes, el Cingle Roig per a més de 20, el Magatzem amb més de 50 i el Camí d'Alforja amb 15, a més de tots els llocs autoritzats per aparcar dins del municipi.

Pròximament es renovarà la senyalització per concretar i delimitar inequívocament els llocs aptes per l'aparcament dins del nucli urbà, i es demana



a tothom el màxim respecte per tal de millorar el benestar de les persones.

Ara sí, podem dir que no hi ha cap excusa per estacionar els vehicles indegudament. Per tant, l'Ajuntament farà un seguiment exhaustiu del compliment de la normativa per garantir una millor circulació en tota la població, tant pel que fa al trànsit rodat com a peu del veïnat.



VILAPLANA ESTRENA PÀRQUING

■ **La redacció**

Vilaplana estrena el primer pàrquing dissuasori del Pla de Foment Turístic

El president del Consell Comarcal del Baix Camp, Joaquim Calatayud, i l'alcalde de Vilaplana, Tomàs Bígorra, van inaugurar el passat 22 de gener el pàrquing dissuasiu de l'Hort de la Morera. Amb una inversió de 12.000 euros, la nova zona d'aparcaments amb 35 places cobreix la part baixa del municipi, ubicada darrera el carrer del Casal de Vilaplana, amb un espai de 1.258 metres quadrats. El pàrquing compta amb dos nivells, als quals s'accedeix a través de

Notícies



dues rampes i complementa les altres tres zones d'estacionament que es distribueixen pel nucli urbà del municipi.

Les tasques que s'han dut a terme són de neteja, delimitació de places, compactació del sòl i tancament perimetral i de nivells. Aquest és el primer inaugurat de la resta d'aparcaments dissuasius inclosos dins el Pla de Foment

Turístic als municipis d'interior i de muntanya del Baix Camp. Aquests espais han estat creats per dotar els municipis d'interior de la comarca d'unes àrees d'estacionament públic, dissenyades i executades d'acord a criteris funcionals, i ahora estètics, com a punts d'interès turístic.



LA FRESCA

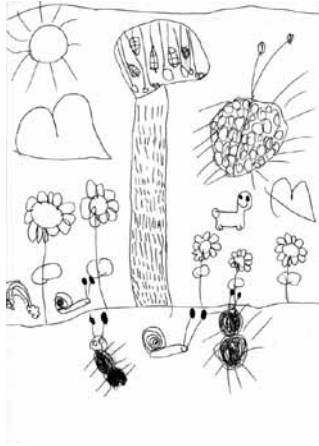
Dibuixem **VILAPLANA**



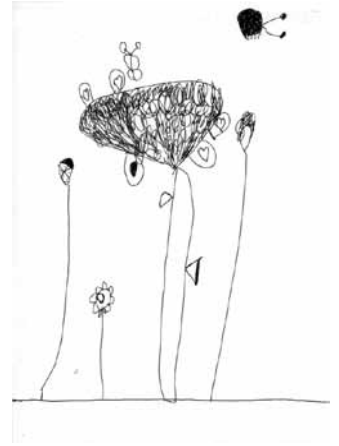
P3 RAI



P3 MAKSIM



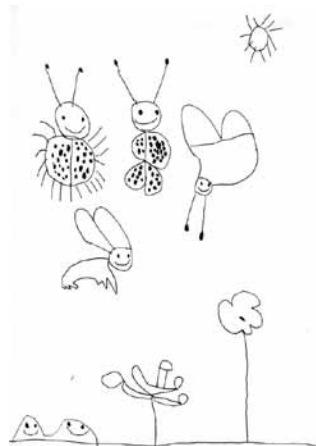
P4 ADA



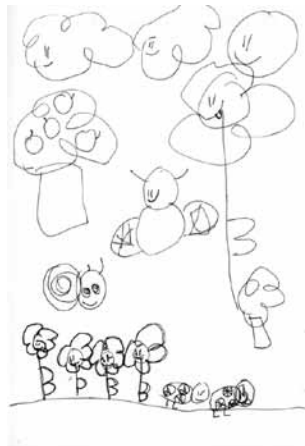
P4 EÇKWE



P4 LAIA



P4 MARC



P4 SORAYA



P5 ARLET



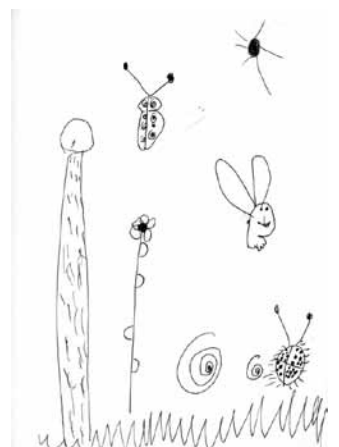
P5 ELNA



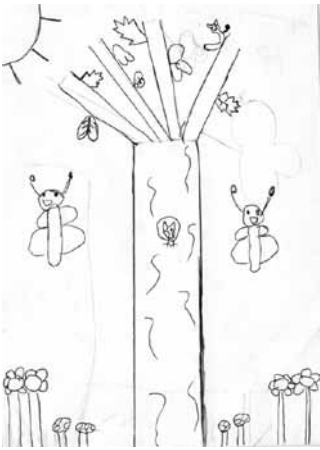
P5 JOSEP T.



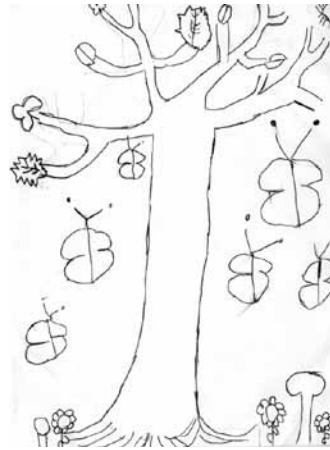
P5 MARÇAL



P5 PAULA



 **1r ALEXIA**



 **1r ISONA**



 **1r LEO**



 **1r MICHAELA**



 **1r MOHAMED**



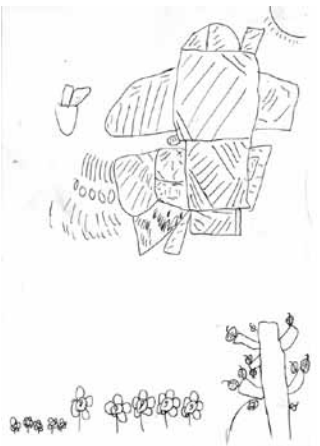
 **1r ROC**



 **2n CLAUDIA**



 **2n AZAHARA**



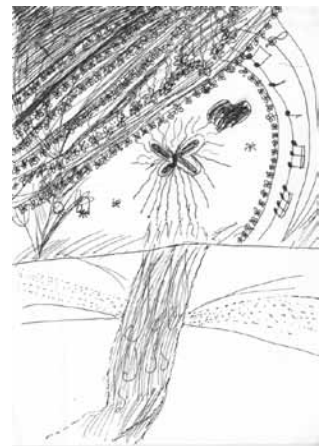
 **3r MARTÍ**



 **3r ROGER**



 **3r ARNAU**



 **AISHA 9 anys**





**Grup de teatre
de Vilaplana**





 **CRISTIAN 9 anys**



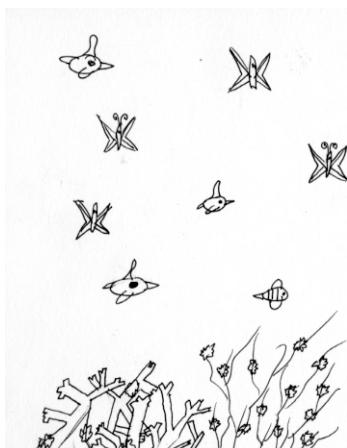
 **SÍLVIA 9 anys**



 **YASMINE 9 anys**



 **ANNA T. 10 anys**



 **DIANA 10 anys**



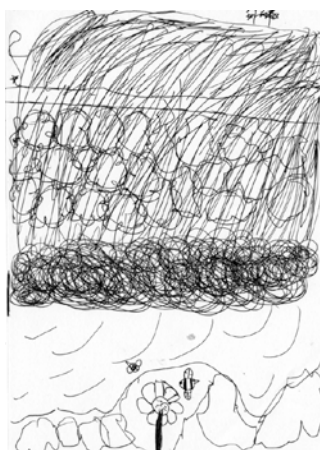
 **IRMA 10 anys**



 **SILVIA F. 10 anys**



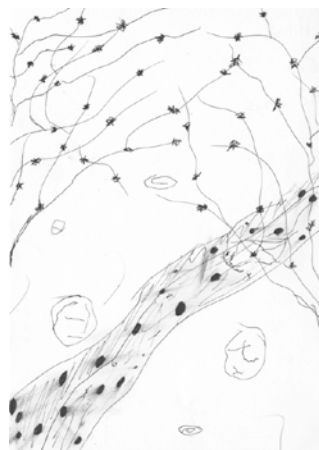
 **TECLA 10 anys**



 **MARIONA 11 anys**



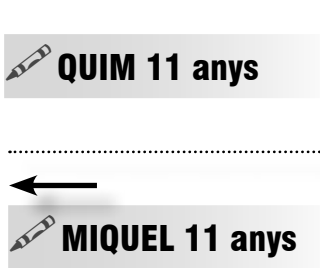
 **BINIAM 12 anys**



 **HILINA 12 anys**



 **QUIM 11 anys**



 **MIQUEL 11 anys**

Caramels

mare molas

Pastissos de "xuxes"
Detalls de batejos
i bodes
Fruits Secs
Llaminadures

C. Mare Moles, 28 Reus
caramelsmaremolass.blogspot.com

Tallers de Nadal

■ Dolors Sentís



Activitats de l'AMPA de l'escola Cingle Roig Xerrades a l'escola

Aquest trimestre ha estat prou intens per als membres de l'AMPA i pares en general. Vam programar unes xerrades i totes ens han coincidit en aquestes dades.

El dia 21 de febrer va venir la Mar Sorli, dietista del centre Aleus de Reus, que ens va parlar de "Com planificar un menú setmanal saludable i equilibrat".

El dia 2 de març, la Dolors Sentís, fisioterapeuta del CAP de les Borges del Camp ens va fer una sessió-taller de "Normes i exercicis d'higiene postural".

El dia 7 de març, el Nèstor Muñoz, fisioterapeuta del centre Aleus de Reus, ens va explicar el malament que tractem el nostre nas i va parlar de la "Higiene nasal", de com ens hem de mocar i netejar les fosses nasals, realment molt interessant.

El dia 17 de març va venir la Ines Díaz, psicòloga i directora del Centre Mandala de Reus. Ens va fer cinc cèntims de "Pedagogia sistèmica", una nova mirada sobre l'educació dels nostres fills.



Encara que ja ni ens recordem del fred i del Nadal, l'Ampa de l'escola Cingle Roig ens va organitzar uns tallers per aquelles dates.

Un va ser d'estels de cartró i manualitats diverses amb cartró de rotlle de paper de WC, que amb una mica de pegament, pintura i purpurina van quedar d'allò més bé, per penjar a l'arbre de Nadal o per decorar la casa.

L'altre taller va ser de sal de colors, que es fa amb sal, òbviament, i guix de colors amb els que anàvem tenyint la sal. Quan teníem els colors fets, els anàvem posant en pots de vidre reciclats, una mica de cada color fent la combinació que agradava més.

No ens podem queixar de la participació, la veritat és que vam passar unes tardes entretingudes i divertides.



El Raco de l'hort
restaurant



Tel. 977 845 361

elracodelhort@gmail.com

LA SELVA DEL CAMP

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326



C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)



ESPÀRRRECS

■ Mariona
Quadrada
Monteverde

Tot i el fred, al febrer despenen els primers senyals de primavera, les mimoses als jardins, narcisos que tornen a néixer dels bulbs soterrats. I als camps, les flors dels ametllers intercanvien tons blancs amb altres de rosats i ens anuncien un fruit proper. Tanmateix, el renaixement no es produeix només als arbres, és bo acotjar el cap i mirar cap a terra perquè hi trobarem sorpreses comestibles delicioses.

No, no, no parlem de bolets, a la nostra terra els bolets són de tardor, no som lloc de prat ni sempre gaudim de la humitat que els cal. En canvi, el nostre secà, regat prèviament per les pluges escasses de l'hivern, ens ofereix un fruit llarg i prim, esvelt, de color verd més nítid si és d'ombra, més gruixut i de color més rogenc si ha crescut sota el sol. D'espàrrrecs en trobem a totes dues primaveres, a la d'estiu sí, però a la d'hivern també.

A redós dels marges de pedra que engalanen parades de

garrofers, olivers, avellaners, ametllers....a les clarianes dels bosquets poc frondosos de les nostres rieres, en barrancs i camins fondos, al peu d'arbres, entre matolls, hi neix un fruit: l'espàrrrec i mai n'és un de sol. És aquí on neix l'avarícia depredadora de l'humà i la meva. Un, dos, tres, quatre fins a recollir-ne un manat: arrengrereu-ne les puntes i ara el lligarem amb un cordill i en tallarem les tiges dures, allò que no ens menjarem.

La cassola ampla, que no hi quedin encongits, aigua bullint abundant i un grapat de sal. Mentre, fem les salses on sucarem, d'un a un i amb les mans, els espàrrrecs de la collita. Vinagreta: oli, vinagre de la terra i un puntet de sal, per sofisticar-ho un puntet de mostassa, ben batut amb una simple forquilla. Maionesa: ou, oli, vinagre, sal, tot en la mesura justa perquè l'oli no ofegui l'ou i el deslligui. A mà o a màquina és una tria de l'executor.

Al plat, el manadet amb un to de verd una mica més enfosquit per l'ebullició i les salses a gust de cadascú. Sucar i a la boca en un gest semblant al dels calçots: boca oberta, coll amunt. Mastegar, engolir i gaudir del deix amarg a la gola i la frescor de la primavera que despena al paladar.

"...Primavera d'hivern, Primavera d'estiu i tot és Primavera: i tota fulla verda eternament..."

(Res no és mesquí, Joan Salvat Papasseit)



EL PULSÒMETRE

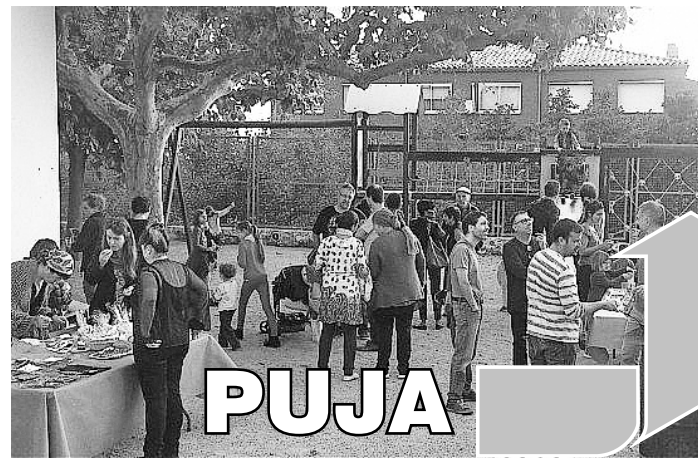


BAIXA

Baixa el fet que la gent gran amb problemes de dependència ha de ser atesa fora del municipi.

Vilaplana hauria de tenir un centre de dia per oferir un millor servei i de proximitat a tota aquella gent gran que ho requereix.

La població està envellint i tard o d'hora caldrà buscar una solució que estigui a l'alçada de les persones que sempre han viscut al poble.



PUJA

Puja la integració de les famílies nouvingudes.

Algunes famílies més i d'altres menys, però les parelles que han triat Vilaplana per viure s'han integrat força bé a la vida del poble. Porten els seus fills a l'escola i participen de les activitats socials i culturals que són les que donen vida al nostre municipi.

Segurament la dinàmica del poble, degut a la seva poca població, en seria una altra sense aquest plus de gent.

Volem agrair la seva participació i col·laboració.

■ F. Mariné

PASSATEMPS JAZZ

Avui en l'encreuat heu de posar 7 noms mítics de la música de jazz de tots els temps.

Tots negres, evidentment. Aquí teniu les fotos per a que us sigui més fàcil. Els reconeixeu tots?



NINA	✓	DONEM UN COP D'ULL 51	✓	PUNT CARDINAL AQUESTS	✓	CHARLIE "BIRD"	EXÈRCIT REPUBLICA IRLANDES		
DIZZY	➤	✓	✓	✓	✓	✓	✓	DUKE	
DE L'EXÈRCIT DE CAP MANERA	➤								✓
➤		QUE JA NO ÉS	➤		VIA DEL TREN	➤			
		THELONIOUS TOT SOL	➤		DESPULLADA	✓		MIL CENT	
AL FINAL DE LA CAMA	➤	✓		RAGEM PER L'ESFORÇ	➤		✓		
				CUA DEL CINEMA	PER TIRAR FLETXES U DE BASTOS	➤			PERDIEN LA VIDA
MILES	✓	NOTA MUSICAL CANVIAR DE COLOR	➤	✓			MAGNESI NI ELL NI JO	➤	✓
➤		✓			ENTERAMENT ESTIMACIÓ	➤	✓		
DEU CENTENES	➤			PEIX DE L'SPIELBERG	➤	✓			
RESA	➤			ALEMANYS DOLENTS DE LES PELIS	TREBALL TEMPORAL		A DINS NEGACIÓ	➤	
SALUDABLE	➤		ROLLING	✓	✓		✓		
LOUIS	➤								





AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.



Les nostres fonts

Font del
Pistol



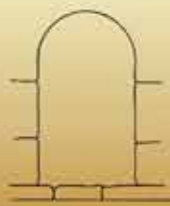
Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura



Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona



**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**



LO PEDRÍS